PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 10
ЖОВТЕНЬ
1979

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

No. 10 OCTOBER, 1979 VOL. XX.

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

PIK XX. ЖОВТЕНЬ 1979 Ч. 10

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

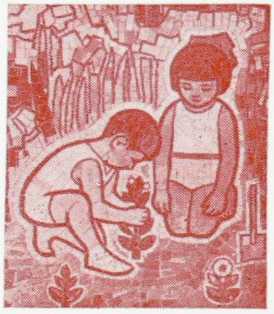

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Ю. Лучак — Наші обов'язки в Міжнародньому Році Дитини ... 1
— Відбувся Крайовий З'їзд Союзу Українок ... 4
— Ухвали з'їзду ... 5
— З біографії Надії Боднар ... 6
Надія Світлична — Мій брат Іван Світличний ... 7
А. Курдидик — 15 літ праці для мистецтва ... 10
Відділ для дітей ... 12
С. Чорній — Срібний ювілей журналу „Життя і Школа 13
Зінаїда Маєвська — Читання книжок ... 14
Ivan Tarmata — The Shattered Illusion ... 15
— Twelve Child-Raising Rule to Help You ... 16
Ukrainians Expect Young 17
А. Звоздецька — „За нами сестри" ... 18
Рабіндранат Тагор — Дитяче свято ... 21
Згадка про О. Кошиця ... 21
Висліди кампанії ... 23
Громадська і родинна хроніка ... 24
Річні звіти відділів ... 29
С. Кульба — Довкола Дому ... 32
Музей східньої філії ... 32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Ген.-Губернатор Шраєр на Фестивалі у Давфині — Українські жінки з Ґрендв'ю, Ман. вручують йому подарунок.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

НАШІ ОБОВ'ЯЗКИ В МІЖНАРОНЬОМУ РОЦІ ДИТИНИ 1979

Рік 1979-ий для нас в Канаді є незвичайним роком, а особливо для всіх тих, що походять із західніх степових провінцій. Ми в цьому році не тільки відзначаємо міжнародній рік дитини, а також рік, в якому східня Канада визнала західню частину, особливо Альберту і околицю „Гай Ривер" відкіля походить наш сьогоднішний премієр-міністер — „Джо Гу" чи Джо Кларк. Рік, в якому Едвард Шраєр з Бовседжур, Манітоба став губернатором Канади. Це також рік коли „Лілія Шраєр" гостила королеву та всю її родину кутею, а пироги-вареники та голубці стали офіційними стравами в головній резиденції в „Рідов Галл" в Оттаві. Це є рік нашого Крайового З'їзду, коли в моїй особі ви вшанували жіноцтво західньої Канади, даючи мені можливість промовляти до вас в цей час.

Серйозніше до справи. Цей з'їзд рішив звернути якнайбільшу увагу на виховання дітей а особливо на зорганізовану молодь в рядах старшого і молодшого СУМК. Тому моя тема в цьому міжнародньому році дитини скерована в напрям молоді та на деякі обов'язки наші по відношенні до цієї молоді. Особливу увагу скеровую на Канадську Українську Дитину, та канадську українську матір в її ролі та дії в 1979-ому році.

Життя, безперечно, ніколи не стоїть на одному місці. В житті відбуваються постійні зміни, до яких треба конечно пристосуватись, і моменти, які треба використати, коли на це прийшов час! Загальне питання можна собі поставити в напрямі статусу й думання сьогоднішньої дитини: Як різняться сьогоднішні діти в їхніх „Адідаз", „снікерз" та „джінз", в розбурханому волоссі; невідріжнимість хлопця від дівчини, „неклейсес", „бідз", та „пірсд ірс", — чи вони справді відрізняються в душі на багато від тих часів, коли їхні батьки були дітьми? Чи їхні життєві мрії, їхні погляди в напрямі духових та церковних справ, зокрема в напрямі національної свідомості, набагато сьогодні різняться від тих поглядів, в яких виростала старша ґенерація. Спосіб думання, а то й дії може подекуди відрізняються від колишнього, але евентуальний результат, здається, той самий.

Від самого початку заснування Союзу Українок Канади, членки Союзу рішили поставити на видному місці в програмі виховання і опіку над молоддю. Встатковано правильника-статута, де завдання чітко з'ясовано так: „Опікуватися Молодшими Відділами Української Молоді Канади (СУМК) у віці від 10 до 15-ть років, і всю працю вести в межах статуту СУМК-у (старшого відділу).

Ми багато чуємо про ту зорганізовану молодь (Як то колись було...), великі здвиги, сильні членством відділи, але прочитавши більше про ті часи, ми бачимо майже ті самі „проблеми, з якими ми й сьогодні зустрічаємося. „Український Голос" число 11, з 1939-го року подає таку відомість; „Українські діти канадійського виховання виростають серед оточення цілковито відмінного від того, серед якого ростуть діти в рідним краю..." Отже з самих початків наших поселенців у Канаді вже існували асиміляційні впливи, які і сьогодні оточують наших людей зо всіх боків. Але наші організатори, не зважаючи на явні труднощі, сильно і з великою відданістю працювали бо знали, що коли наш народ й надалі має жити, треба постійно змагатись й вести свого рода боротьбу за існування! Сама природа вказує на принцип, що діти як колись, так і сьогодні народжуються на світ невинними й немов сірий глей, надаються до оформлення в руках доброго мистця! Особистість кожної дитини починається формуватись в ранньому дитячому віці. Маючи це на увазі, відразу відчувається той великий обов'язок, який лежить на батьках та остаточна відповідальність за їхнє майбутнє. У цих формуючих роках дитини, батьки мають великі можливості та нагоди розумно вести виховничу працю зі своїми дітьми.

Об'єднані Нації проголосили 1979-ий рік, як „Міжнародний Рік Дитини", і звернули увагу цілого світу на права дитини, над якою треба пильно застановитись й в час, якого проаналізувати деякі з цих основних прав дитини. Можна подумати, що ми вже дали своїм дітям все, що могли дати — можливо й аж забагато, але діти дітьми. Вони можуть бути нашою радістю, або смутком і горем з небажаними наслідками. Розглядаючи деякі засадничі права дитини, можна без жодних вагань сказати, що між основними й найпершими правами є право дитини на взаємну пошану та любов. Батьки та діти фізично пов'язані поміж собою. Вплив родинного життя є дуже важливим. В історії людства, домінуюча риса емоційного життя мала й буде мати позитивний вплив на зміцнення родинних відносин поміж собою та в суспільстві взагалі, вплив який має свій корінь на базі сердечної любови. Деякі ранні праці з ділянки моралі та

етики, підкреслюють що суспільство губить чи тратить свою інтимну силу в часі, коли занедбується родинні обов'язки одне до одного на підставі взаємного зрозуміння та любови. Родина являється одинокою інституцією, яка має силу перетворювати звичайний біологічний організм у творчу, діючу людину. Така людина наповнюється творчою потенціяльною силою і є здібною для творчого, корисного життя.

До часу, доки інші інституції чи чинники розпічнуть оформлювати характер дитини, то його батьки — дім вже є тими першими й найкращими учителями. Робились деякі експерименти, щоб виховувати дитину в штучних колах, як в Ізраїлі в „кібутсах", або в СССР в колгоспних закладах, але ці експерименти показались непрактичними. Без особистого батьківського виховання й догляду немає справи! В цьому бачимо поворот до родинного виховання й родинної атмосфери, і тільки вона дає дитині належні позитивні дані до правдивого нормального розвитку та життя. Любов супроти дитини, своїх батьків, це свого рода самопосвята. Українська мати була готова посвятити себе цілковито для того, щоб дати своїй дитині те, чого вона сама не мала, цебто нагоди здобути вищу освіту й університетське образование. Дуже цікаво про таку матір написала в своїх спогадах „Сібіл Шек" де пише так:

"... Пані Провинська, Українка, віком можливо десь около 40 років, але на свій вік вона вже була згорблена від праці й на зпрацьованому тілі вже зарисувались всі познаки труду й життєвих турбот. Обличчя в неї зарисувались зморшками й коли вона усміхалась, то можна було бачити зубні прогавини. Десь до кінця 30-их років вона доставляла нам свіжі фармерські продукти: молока, сира та яєць. Вона в клуночку приносила з собою всі продукти, за які вона одержувала винагороду центами, яких вона старанно завязувала в кусочок білої хустинки. Це центи, якими вона отримувала сина на студіях в університеті".

Ось приклад вірної матері. Отже любов — це справді самопосвята і кожна українська мати віддавала колись і тепер є готова віддати ввесь свій труд для того, щоб дитині вможливити кращу будуччину, краще життя. Такі піонерки-матері мали чіткий, ясний погляд у своїй свідомості щодо життя, і вони це передавали своїм дітям.

Як справді мається сьогодні українська мати в цьому 1979-му році? Наступила в наш час нова доба по відношенні статусу жінки. Багато з молодших жінок вже здобуло вищу освіту-закінчивши вищі університетські студії і цим здобувши працю на рівні з мужчинами, кожна у своїй інтимній професії! Впарі з цим процесом наставав чимраз більший матеріяльний добробут. Працююча матір часто в світлі свідомости, що занедбує родину і дім, може почувати за собою почуття провини, „гілт комплекс", що може мати неґативні родинні наслідки. Одна з цих неґативних явищ може бути надмірне пещення дитини. Це психологічний викрутас! За недогляд дитини, така мати може дитину до краю зіпсувати тим, що дозволяється такій дитині все, навіть й те, що може принести їй невідшкодовану кривду на ціле її життя. Цією сваволею, ця мати хотіла б показати дитині свою широку толерантність та доброту! На жаль, така поведінка зустрічається з найбільшою невдачою з небажаними наслідками.

Але цей приклад не покриває все, або всіх працюючих матерів. Це ще не є доказом того, що матері не повинні працювати поза домом по своїх професіях чи покликаннях, та що повинні тільки доглядати дому та родини. Працююча мати сьогодні може дуже успішно доглянути одного й другого, але не повинна почувати за собою провини й покривати його нерозумною й нерозважною розперезанністю, яка дозволяє дитині на все. Працююча мати, відчуваючи свою відсутність з дому, може надолужити цей час в розумному розкладі часу й пильнішої настирливої праці з дитиною у вільний час. Це є розумний й практичний підхід до справи. Дитина, беручи добрий приклад працюючої матері, сама відчує замилування до обов'язків та родинної відповідальности. Така атмосфера є будуюча й корисна!

Сьогоднішні батьки, взагалі, вже привикші до всяких життєвих вигод. Посередник телевізійної можливості пов'язав людину з людиною по всій земській кулі. В Канаді, родина від 1950-тих років почала навикати до комунікації зі світом почерез телевізори. Для багатьох батьків ці телевізійні апарати стали домашніми няньками для їхніх дітей. Результат цього штучного заступництва у вихованні дітей є той, що часто „Івась", закінчивши школу, не знає ані писати ані читати! Часто батьки нарікають, але нарікають на шкільну систему, а ніколи не додумуються, що це результат штучного виховання біля телевізорів.

Ми матері в цьому міжнародньому році дитини мусимо якнайближче придивитися, що саме діється в наших домах і хто наших дітей

виховує і як виховує! Виховуймо своїх дітей без штучної допомоги телевізорів. Постійно читаймо дитині добрі книжечки, казочки та з добре ілюстрованих підручників, яких маємо до вибору! Заохочуймо дитину до доброї книжки й до цього заохочуймо щоденно. Немає де правди діти, є ствердженим фактом те, що в університетах успішні є ті діти, які змалку мали замилування до доброї книжки. Де батьки для такої дитини робили всякі можливості, щоб така книжка була завжди під руками. В цей спосіб батьки були тими першими й найкращими учителями. Це саме правило відноситься до усіх вихованих ділянок в домі!

Починаймо від наших немовляток. Від самої колиски, співаймо їм українські пісеньки. Читаймо їх з дитячих ілюстрованих книжок, казки, та постійно розмовляймо з ними по українському. Читаймо не з обов'язку й з примусу, а з любови й з насолодою. Дитина скоро відчує настрій й серце матері.

Повернувшись до справи української канадійської дитини в 1979 р. можна з певністю зауважити, що поміж молоддю почався новий нахил до відродження. Переживши 60-ті критичні роки, молодь сьогодні чимраз більше звертає увагу на духові вартості. завважується між молоддю нове зацікавлення свого походження, свого кореня, як національного так і релігійного. На черзі перед нами стоїть велика відповідальність, щоб в цей час ми старші, прийшли нашій молоді назустріч, подаючи своїй молоді руку помочі! Це є наша відповідальність, це якраз є та арена праці, до якої ми разом у складових організаціях, разом з Централею, можемо відіграти найважливішу ролю з молодю. Починаймо сьогодні — завтра може бути вже запізно!

Колись Бог покликав Мойсея бути провідником свого народу, а Мойсей знаходив цілий ряд причин чому він цього обов'язку на себе брати не може, але Бог його післав до праці не зважаючи на Мойсеєві недотягнення. Так і з нами буває — Бог нас обрав бути батьками — провідниками! Кожний із нас має свої недотягнення, але відмовлятися від несення батьківського обов'язку, нас Бог не звільнив — а зобов'язав! Правда, що батьки а в тому і старші віком одиниці, можуть мати певний життєвий досвід, й можуть різнитися поглядами, але це ще не говорить, що всяка співпраця вже не є можливою. Розбіжності в думках і поглядах можуть існувати, але ця розбіжність пов'язана часто з життєвим досвідом, й коли дитина дорастає, вона часто, приємно, приходить до того само заключення, що й батьки! Немає де правди діти, що дорастаюча молодь хоче відчути батьківський авторитет й стійкість. Від батьків молодь черпає ту стабільність і присвоює її собі.

Наші матері, в більшості колись, занималися виключно хатною — господарчою справою, але вони своїм дітям вказували й заохочували до піднесення себе науково-інтелектуально. Аспірації для дітей було поставлено високо й тому грядущі покоління сьогодні занимають поважні місця в суспільстві в ділянках майже кожної професії.

Чи ці аспірації сьогодні змінилися? Ледве. Наші дівчата сьогодні мають ті самі можливості, буквально мають право й нагоду піднестися аж до місяця, але в цьому процесі тепер, як і колись, треба зужити живої ініціятиви й добру міру дбайливої заохоти від батьків! Цей процес зростання стає досить видним в нашому часі. Мати-господиня бажає, щоб її дочка була учителькою. Мати-учителька бажає, щоб її дочка була лікаркою чи адвокаткою і т.д.

За останні роки, структура фамілійного життя значно змінилася. Часто молоді люди знаходяться в місцевостях далеко від родинного та рідного кола — через можливості кращої праці в їхньому фаху й покликанні. Виглядало б, що ці молоді вже пропавші для української громади в Канаді. Зовсім не так! В творі „Євшан Зілля" прекрасно сказано про все своє рідне! Так і з нашою молодю. Євшан зілля домашньої хати під час наших великих рокових свят Різдва та Воскресення, промовляють до душі цієї молоді, хоч вони знаходяться між чужими, а то згадка є про свою родину, та про народно-церковні і домашні звичаї.

Що саме пам'ятає наша молодь? Хто може забути спільну Святу Вечерю в бабиній хаті, або свячення пасок на Великдень?... коли на Великодній Службі Божій біля храму рядками розташовані пасхальні кошики, над кожним запалена свічка, немов свідок воскресшого Господа! Хто може з уяви та пам'яті затерти цю зворушливу картину! Вона зарисувалась навіки в душах і пам'яті нашої молоді! Ці звичаї від дитинства надають нам духових сил, міцно пам'ятати про свій народ, свою націю і дають можливості любити його й працювати для нього! Допоможімо нашій молоді у всьому, щоб вона і своїх дітей виховувала так само! Допомагаймо молоді в оселях, в садках, в організаціях, матеріяльно і морально.

ВІДБУВСЯ КРАЙОВИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Головою організації на каденцію 4-рьох років обрано Надію Боднар з Едмонтону

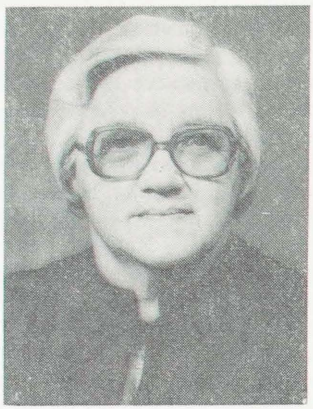

Надія Боднар — новообрана голова Союзу Українок Канади

Крайовий 38-мий З'їзд Союзу Українок Канади відбувся в Гамільтоні в приміщеннях Мек-Местер університету і частинно в місті при громаді Св. Володимира в днях 1—5 серпня 1979 р.

З'їзд проходив під кличем „Дитина — скарб народу". Першого дня з'їзду в середу 1 серпня був улаштований цілоденний семінар на виховні теми, який проходив у цікавих панелевих викладах. Наступного дня в четвер учасниці з'їзду заслухали звітів дворічної діяльности організації та проєктів праці, як також відбувся вибір центральної управи. Уступивша голова, по чотирорічній каденції — Анастасія Шемелюк-Радомська. Новообрана голова — Надія Боднар.

Цими кількома думками я бажала б поділитись з вами сьогодні. Бажаю, щоб справа дитини — взагалі нашої молоді, не залишилась тільки на папері в формі резолюцій, але щоб роз'їхавшись з цього З'їзду ми взялись цілою лавою до дальшої корисної праці на місцях, а зокрема в наших домах! В цьому важному ділі, Допоможи нам Боже!

Добр. Ю. Лучак

Доповідь добр. Юстини Лучак виголошена на Крайовому З'їзді Союзу Українок в Гамільтоні 2 серпня ц. р. На стор. 17 поміщено коментар місцевого часопису „Спектейтор" "Ukrainians expect Young to keep Tradition Alive".

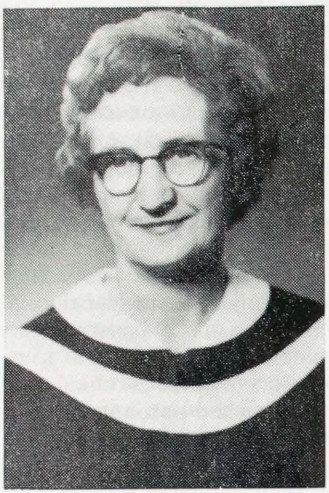

Анастасія Шемелюк-Радомська, уступивша голова Союзу Українок Канади

Склад Централі Союзу Українок Канади 1979-1981

Уступивша голова — Анастасія Радомська.
Голова — Надія Боднар.
Перша заступниця — Наталка Фарина.
Друга заступниця — Ольга Ганночко.
Третя заступниця — Марія Сулима.

Провінціяльні голови автоматично входять в склад Управи як заступниці голови:

Східня Екзекутива — Юлія Головата,
Манітоба — Добр. Юстина Лучак,
Саскачеван — Павля Данильчук,
Альберта — Мирослава Фербей,
Британська Колюмбія — Марія Вакалюк.
Рекордова секретарка — Наталя Базюк.
Кореспонденційна секр. — Ольга Лукомська.
Касирка — Наталя Дептух.
Ділова секретарка — Єлисавета Єлиняк.
Редакторка „Променя" — Наталка Когуська.
Референтки: Музею СУК Фундації — Люба Кут, добродійна — Марія Лазарук, багатокультурности — Фівонія Пелех, архівів — Луіза Феняк, Асоціяції Консументів Канади — Ліда Касіян-

чук, зовнішніх зв'язків — Даруся Кір, домашньої економіки — Стефанія Кульба, „Промінь" — Єлисавета Прокіпчук, українські суспільні справи — Леся Івасюк, освіти — Зоня Ніновська, горожанства — Емілія Остапчук, садочків — Галина Мельник, організаційна — Наталка Мельничук, Української школи — Ольга Завісляк, видавництва — добр. Міненко, Молодший СУМК — Анна Звоздецька, видавничого фонду Наталі Кобринської — Галина Сенишин.

Контрольна Комісія — Катерина Рожак, Текля Ткачик, С. Павлюк.

Головою Музею — Марія Ткачук.
Авдитор — Володимир Базюк.

УХВАЛИ З'ЇЗДУ

У зв'язку з Міжнародним Роком Дитини

Йдучи назустріч програмі Міжнароднього Року Дитини, що її наголошує Асамблея О.Н. і стверджуючи велику її цінність для людства взагалі тепер і в майбутньому, зібрані на з'їзді Союзу Українок Канади його учасниці, заслухавши цікаву програму цілоденного семінару в справі виховання дітей і молоді та заслухавши цінну доповідь „Наші обов'язки в Міжнароднім Році Дитини", постановляють присвятити в цім і наступних роках якнайбільше уваги українській дитині в Канаді, подбавши про її релігійне та українознавче виховання почерез дім, родину і організаційно-виховну програму: з'їзд постановляє, щоб проводи наших старших організацій присвятили більше часу для української дорастаючої молоді, помогли скріпити організацію СУМК та дали їй всякі можливі способи проявляти себе в різних ділянках громадського життя.

За активну участь в суспільно-громадськім житті Канади

Орієнтуючись на сучасний стан нашого суспільного громадського життя в Канаді в межах горожанських обов'язків та пригадуючи, що демократичний устрій канадського суспільства, дає всім жінкам широкі можливости входити у різні сфери суспільно-громадського, наукового і політичного життя цього краю, цей З'їзд підкреслює потребу більшого зацікавлення цими справами членок Союзу Українок Канади і закликає їх включатись у різні ділянки, як міські ради, шпитальні правління, шкільні та університетські ради, цивільні, провінціяльні та федеральні урядові комісії, в яких зможуть причинитись також і для добра української справи.

За побільшення книгозбірень у публичних бібліотеках

З уваги на те, що сучасні світові події, а в них і українське питання вимагають тепер більше як коли широких іформацій про минуле і сучасне України, а головно з уваги на те, що Союз Українок Канади започаткував вже проєкт книгозбірень англомовних книжок з українською тематикою в канадських публичних бібліотеках, цей З'їзд стверджує потребу посилити таку працю, побільшити число таких книгозбірень у канадських бібліотеках, а тих, що вже є поповнити новими виданнями, особливо про теперішній десидентський рух в Україні.

За двомовні школи

Покликаючись на те, що програма двомовних англо-українських кляс в державних школах Канади показалась практичною, що за зразок може послужити англо-українська двомовна програма навчання в школах в Едмонтоні, що навчання українських дтей в таких школах приносить бажані успіхи і вже стала невід'ємною частиною шкільної системи, цей З'їзд закликає заряди відділів і членство Союзу Українок Канади сприяти уведенню такої програми у своїх місцевих державних школах Канади.

В справі культосвітньої праці по відділах

З'їзд припоручує відділам продовжувати культосвітню працю, поширюючи і плекаючи наші народні і релігійні звичаї, а зокрема в освітньо-виховній ділянці закликає закладати читацькі гуртки, виготовляти освітні проєкти, слідкувати за припорученими програмами освітньої праці, збирати життєписи членок та їх родин, або якихось цікавих подій, що все це з часом використовувати для переказів з життя українців у Канаді.

З біографії Надії Боднар

Надія Боднар, новообрана голова Союзу Українок Канади походить із священичої родини св. п. о. Петра і добр. Юстини Мельничуків. Народилась вона вже в Канорі, Саск., де батько був парохом УГПЦ. Це були часи пробудження українського громадського руху в Канаді. Виростала Надія в оточенні родинного тепла під опікою люблячої матері, батька, братів. В домі священичої родини зберігались рідна мова, звичаї, глибока релігійність і розуміння громадських обов'язків — все це мало свій вплив на молоду дівчину.

Року 1940 о. Мельничук переїжджає з родиною до Едмонтону на парафію до Катедри Св. Івана. Тут Надія учащала до школи, а свою освіту закінчила учительськими курсами на Альбертському університеті.

В Едмонтоні молоденька Надія включилась в українську молодечу організацію СУМК, була його активною членкою. Тут в активній організаційній діяльности доповнювала свій світогляд ідейної українки, тут вона вчилась бути корисною своїй громаді і свому українському народові.

1945 року Надія Мельничук одружилась з таким же молодим сумківцем-самостійником, українським учителем державної школи й обидвоє виїхали до містечка Редвей в Альберті, де обидвоє якийсь час учителювали в публичній школі. В той же час у Редвей вже був відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки й Надія Боднар, як учителька включилась в члени і в роках 1950 і 1951 була його головою.

1950 року п-во Боднарі приїхали до Едмонтону і Надія Боднар відразу включилась у працю місцевого відділу при Катедрі Св. Івана. Тут пані Надія через два роки була головою відділу, опісля була заступницею голови, заст. секретарки та очолювала такі комітети: Рідної школи, дитячого садочка та народного мистецтва. Відомо, що пані Надія є знавцем мистецтва української вишивки. Вона навчала вишивкового мистецтва сумківок і членок та на курсах у Школі Мистецтва в Бенф.

В Провінціяльній Екзекутиві Союзу Українок в Альберті вона займала становище голови і заступниці, очолювала різні комітети й як членка музич. комітету поклала багато праці в ділянці народного мистецтва, в Центральній Управі Союзу Українок через чотири роки очолювала комітет добродійної праці, а іншими роками комітет Молодшого Відділу СУМК.

Пані Надія Боднар, як член громади Катедри Св. Івана входила до Ради Директорів Українського Дому для Старших Громадян ім. Св. Івана, була членом комітету Церковної Ради побудови Іконостасу та запрестольної мозаїки, навчала в недільній школі та довгі роки співає в церковному хорі.

П-во Боднарі виховали трьох синів — Петра, Йосифа і Павла. Всі вони були діяльними в молодіжних організаціях. Син Петро є священиком в Українській Православній Церкві в Канаді. Вони втішаються трьома внуками.

Так коротко передаємо нарис життвих доріг новообраної голови Союзу Українок Канади, вихованки нашої УГПЦ в Канаді.

Централя Союзу Українок Канади

НАГОРОДИ СТУДЕНТАМ УКРАЇНІСТИКИ НА МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

У минулому (1978 - 79) академічному році одержали стипендії й нагороди наступні студенти україністики на Славістичному відділі Манітобського університету: Петро Залуцький (500 дол.) — Стипендія Кредитової Спілки „Карпатія" в Вінніпегу; Оксана Хоптяна (250 дол.) — Нагорода Клюбу Українських Підприємців і Професіоналістів у Вінніпегу; Анна Шимків (250 дол.) — Нагорода Клюбу Українських Підприємців і Професіоналістів у Вінніпегу; Марта Чучман (200 дол.) — Нагорода Комітету Українок Канади Відділ у Вінніпегу; Линн Тимко (100 дол.) — Пропам'ятна Нагорода Ю. Єлендюка; Кеннет Маленко (200 дол.) — Нагорода Читальні „Просвіта" в Вінніпегу; Дарія Лісняк (200 дол.) — Пропам'ятна Нагорода В. Ратуського; Мерілін Маленко (100 дол.) — Пропам'ятна Нагорода А. і Г. Руданів; Люба Демко („Етимологічний словник") — Нагорода Я. Б. Рудницького; Андрій Бережницький (100 дол.) — Нагорода Анастасії Савули; Надія Лубик (100 дол.) — Нагорода Василя Свистуна; Марта Шепертицька (100 дол.) — Нагорода Українського Народного Союзу Америки; Керолін Шур (100 дол.) — Нагорода Союзу Українок Канади: Ніна Мельницька (150 дол.) — Нагорода Об'єднання Жінок Ліги Визволення України у Вінніпегу.

В 1979-80 академічному році на Славістичному відділі будуть іти наступні курси: 52.091 Вступний курс української мови, 52.125 Середній курс української мови, 52.239 Українська цивілізація (англійською мовою), 52.248 і 52.249 Стилістика і композиція, 52.250 Вступ до української літератури, 52.251 Українська мітологія, 52.252 Українські звичаї і обряди, 52.363 Український роман, 52.364 Сковорода і Шевченко, 52.447 Старослов'янська мова, 52.449 Методологія наукових дослідів, 52.456 Історія української мови, 52.457 Староукраїнська література, і 52.459 Модернізм в українській літературі. Крім повищих будуть курси й семінарі для студентів-аспірантів.

Надія Світлична

Мій брат Іван Світличний

(ВИСТУП НА ВЕЧОРІ)

Український Літературно-Мистецький Клюб у Нью-Йорку, спільно з пластовим куренем „Верховина", улаштував 15 червня 1979 р. вечір, присвячений Іванові Світличному з нагоди його п'ятдесятиліття.

Нижче подаємо розповідь на тому вечорі Надії Світличної про її брата Івана.

Редакція

***

Я хочу говорити сьогодні справді лише як сестра, як людина, що близько знала сьогоднішнього героя вечора. Думаю, що він був би зворушений не менше ніж я, якби знав скільки і які друзі прийшли сьогодні сюди його вшановувати.

Іван Світличний, мій брат, народився 20 вересня 1929 року на сході України. Того самого року, того самого вересня, тільки на два дні раніше за нього, 18 вересня, в Ялті народилася майбутня художниця, про яку ми вже тепер, на жаль, говоримо в минулому часі, Алла Горська. І так склалися їхні долі, що стежки їхні пізніше дуже тісно переплелися. Спочатку шестидесятих років вони вже були дуже близькими друзями, вони були вже рідними по духу і свої дні народжень вони завжди відзначали разом. Щоб нікому з них не було кривдою, то вони датою свого народження вважали 19-те вересня, посередині. І так багато з їхніх друзів і вважають, і знають саме ту дату — 19 вересня.

Я була учасником однієї з таких імпрез, влаштовуваних друзями на відзначення сімдесятиріччя Горської і Світличного, тоді, коли їм було по 35 кожному, в 1964 році.

Друзі влаштували такий капусник із заздалегідь розробленим сценарієм під керівництвом спеціяльно призначеного Центрального Ювілейного Комітету на чолі з головою Центрального Ювілейного Комітету, або скорочено ЦЮК-ом — Вячеславом Чорноволом.

В повному складі були портрети в майстерні однієї художниці членів Центрального Ювілейного Комітету, була трибуна з портретом Центрального Ювілейного Комітету, були промови на пошанування Центрального Ювілейного Комітету. І десь там в куточку сиділи скромні ювіляти, тішилися, що завдяки їм так вшановують Центральний Ювілейний Комітет.

А потім від імени групи ювілятів виступав Іван Світличний і дякував Центральному Ювілейному Комітетові за те, що він відтепер знає як жити, для чого жити і куди жити. І брав зобов'язання від імени групи ювілятів наступних п'ять років прожити за два з половиною роки.

Було дуже весело, і ніхто не сподівався, що, менше як через рік, ми вітатимемо вже не разом Світличного і Горську, а поокремо. І я, разом з Аллою Горською, посилатиму, безнадійно посилатиму Світличному на тюремну адресу вітальну телеграму.

Відтоді багато чого змінилося, багато води з Дніпра витекло, але згадуються ті часи, коли ми могли так дотепно і просто по-людськи жартувати, сміятися і коли ми дуже добре відчували один одного і були, здається, всі за одно і всі як один. Пізніше доля порозкидала людей, декого аж так далеко, звідки і вороття нема. Але і сьогодні, хоч до самого ювілею ще далеко, в моїй уяві поруч з Іваном присутня і Алла Горська, і багато друзів, які лишилися друзями по цих важких дорогах.

Пані Ніна Самокиш, змальовуючи Івана, звернулася по допомогу до Михайла Осадчого. Мені теж хочеться спинитися на одному спогаді, на одному епізоді, звернутися по допомогу до тої самої повісти „Більмо" і до тієї самої сцени — очної ставки, яку влаштували у Львові Михайлові Осадчому з Іваном Світличним. Він пише про ту зустріч за ґратами:

„Він вийшов, залишивши в мені якусь тиху радість, впевненість у себе і в бодай елементарну справедливість. Я довго ходив під враженням його усміхненого обличчя. Єдиного, як мені здалося людського і природного обличчя за кілька місяців ув'язнення. Він був „веселий", хоча його теж „зітерла" машина слідства. Проте, очевидно, він набагато раніше збагнув середньовічну безглуздість нашого „дєла", розпочатого комедіянтами у цивільному. Він знав, що фальсифікувати можна геть усе; можна за будь-що засудити: навіть за те, що ми перейшли вулицю у дозволеному місці. Все залежало від „чарівної палички", яку хтось напоготові тримав у руках. Ця „чарівна паличка" вже зробила своє чорне „дєло" в тридцятих роках. Вона зараз знаходиться у тих самих руках, у тих самих людей: нічого не змінилося, окрім цифр років. Ось вона змахне — і тоді потяг-

нуться вагони Кальнишевських і Курбасів, Драй-Хмар і Хвильових... А потім... потім можна буде все реабілітувати, причепити мертвому ярличок „жертва того-то і того-то..." і навіть визнати їх за відомих. Смішні літа. Діти бавляться в політику. Діти самозарозумілі й пихаті, мстиві й жорстокі..."

Отаке відчуття тихої радости і впевнености в себе і бодай елементарну справедливість довелось і мені пережити в подібних обставинах, коли, під час мого судового процесу, до судової залі привели як свідка, свідка звинувачення, звичайно, мого брата Івана Світличного. Він справді дуже не вписувався в той кабінет. Його називали „зал", але оскільки там не було нікого, крім конвою і суддів, то навіть залом його назвати важко. Він зовсім випадав із тої казенної і штучно створеної атмосфери. Він усміхався, відповідав спокійно, дотепно і дуже не подобалося то суддям. Я зауважила, з якою зловтіхою прокурор слухала відповідь його на питання: „Чи давно він знає Дзюбу"?

Відповідь його була така трохи горда: „О. з Дзюбою ми друзі вже років з двадцять".

А прокурорша вже знала про долю Дзюби сьогоднішнього. Він, очевидно, ще не знав. А може, якби й знав, то відповідав би так само, бо він уміє шанувати людину в людині. І це мені в ньому було завжди дуже дороге. Я боюся сьогодні прихвалити його, бо в звинуваченні моєму йшлося про те, що я надто його ідеалізувала, хоча я намагалась завжди того не робити, і я не знаю — на якій підставі було то записано в справі. Очевидно на підставі тих свідчень, котрі дивно мені було читати:

„То, что Светличная стала на путь антисоветской деятельности, виноват ее брат, Светличный Иван Алексеевич, и только он".

Звичайно, спрощення і вульгаризація того, що було насправді! Тому, коли під час того допитування його на суді, як свідка, задали йому питання: „чи мав він і його друзі на мене вплив?" Він сказав: „Звичайно, мав".

Він мав рацію, але я попросила дозволу на своє додаткове запитання, щоб він уточнив — чи має він на увазі якийсь елемент насильництва в тому впливові. Хотіла, щоб то було записано в протоколі: взаємний,, спонтанний, природний, органічний вплив, чи це був вплив нав'язаний.

Не знаю, чи він зрозумів тоді, але я знала як шили ту справу, бо більше року її клеїли, а потім я з трудом перечитувала тих п'ятнадцять томів. Між іншим, він коли побачив той стос томів на столі, то сказав, з гордістю напевне, бо ж переплюнув, каже: „А в мене втричі більше!" В кожному разі то чи не найповніше зібрання Світличного в минулому і в майбутньому також.

Я вже знала як ув'язнення позначається на людях, яку воно ставить довічну печатку навіть на зовнішності. Одна моя товаришка говорила, що де б вона не була, в найвеселішій компанії, вона завжди по очах може пізнати людину, котра сиділа. І коли я вже звільнилася, приїхала на побачення до Уральського табору, де був брат, я боялась побачити в його очах ту печатку. Я боялася, що він втратить те, що я вважала завжди найсимпатичнішим мені і головнішим, можливо, — почуття гумору, яке світилося завжди в його очах. І я дуже втішилася, що того почуття гумору і тої природної доброти, якою визначаються його очі, він не втратив. Навіть коли йому закидали під час слідства, що в якихось там колах його вважають батьком українського визвольного руху, то він казав: „Добре, я згоден, тільки скажіть — хто мати".

Зараз він у засланні. В засланні йому належиться бути ще чотири роки. Заслання він відбуває в Алтаї — край, змальований Реріхом, увічнений на його полотнах, край із справді дуже красивою природою, але край немилосердний і жорстокий до засланців. Він хворий, йому бракує ліків, але, мабуть найголовнішим ліком для нього була б воля.

Основним покажчиком його стану здоров'я є працездатність, працездатність творча. Ми завжди з листів, табірних листів, де він жодним словом ніколи не говорив про своє здоров'я, ми бачили, як він себе почуває за тим, що він перекладав, чи що він написав у той час. Якщо він не писав і не перекладав, значить зовсім зле. За цей рік, що він відбуває в засланні уже,, він писав дуже мало. Правда, він не сидів зовсім без улюбленої роботи, бо тоді б, мабуть, і життя для нього кінчилося б. Але він цілий час був у такому стані, що міг робити тільки більш технічну роботу.

Також думаю — цінна робота, яку він виконував навіть у гірші часи: робота над синонімічним словником. Він її провадить уже багато років, почав ще до ув'язнення 72-го року. Увесь час працював у таборі над ним і не знаю, яка буде доля того словника, але робота то велика і думаю — цінна. Не закінчена, і не лише тому, що поганий стан здоров'я, а й через брак літератури. Він тут, сюди, за кордоном, в Америку,

до Франції, замовляє статті, книжки, які виходили в Академії Наук і в Москві. Він не має доступу ні до бібліотек, ні до книгарень, ні навіть до своєї бібліотеки домашньої доступу не має.

Ще пригадую як в той час, коли Іван був під слідством у 61-му році, у Києві в ті часи ще можна було, хоч з великими труднощами, а можна було влаштовувати поетичні вечори не запрограмовані згори, був поетичний вечір, на якому виступав Василь Стус, і приголомшив усіх таким віршем, яким я хочу закінчити свої сьогоднішні спогади:

Не можу я без усмішки Івана
Оцю сльотаву зиму пережить.
В проваллях ночі, коли Київ спить,
А друга десь оббріхують старанно,
Склепить очей не можу ні на мить.
Він як зоря промінюється
З туману
Але мовчить, мовчить, мовчить, мовчить,
І словом не озветься,
Ані пари з уст
Вусате сонечко моє!
Несуть тобі три царії со дари
Сконарене озлоблення своє.
Іваночку, ти чуєш, доброокий,
Їй-Бо не знаю, що я зле зробив.
Чому ж бо досі твій поріг високий
Ані відчув, ані переступив.
Прости мені, недільний мій хрещеник,
Що сівши сидьма всі котли топлю
В оглохлій кочегарні,
Що терплю, коли вже ні терпіти,
Ні мовчати не сила.
Ще читаю і люблю твоїх
Орхана, Незвала і Данте,
В дев'яте коло прагнучи, стремлю,
Моє ж досьє велике як майбутнє
Напевне пропустив котрийсь із трутнів,
Із тих, що білий світ мені окрали,
Окравши край, окрали спокій мій,
Лишивши гнів, ропавий і кривавий
Та право надриватися в ярмі.
Мовчать по шпарах
Всі мужі хоробрі
Всі правдолюби, чорт би їх побрав!
Чи людська добрість тільки доки добрість,
Коли без слів, без мужности без прав
Запомогти, зарадити, вступитись,
Стражденного в нещасті прихистить
І зважитись боротися, щоб жити
І зважитись померти, аби жить.
Коли ж тебе, коханий, покарають.
Куди втечу від сорому й ганьби?
Тоді прости.
Прощай, проклятий краю,
Вітчизно душогубів і убивць.

(„Українські Вісті")

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

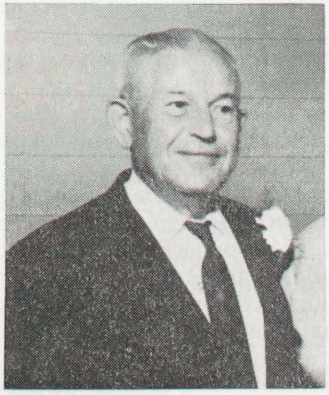

Замість китиці живих квітів на свіжу могилу мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Івана Гарасимюка, який відійшов від нас 1-го серпня 1979 р., в його світлу пам'ять, як нев'янучий вінок складаю $30.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Дружина Ірина, діти і внуки, Тіодор, Саск.

Членки Союзу відділу ім. Доньки України в Роблін, Ман. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу членки, бл. п. Стефанії Сиротюк, яка упокоїлась 16 липня 1979 р. та у глибокій пошані до покійної, відділ складає $10.00 на „Промінь". Родині висловлюємо щире співчуття.

За відділ — Анна Горбай, Роблін

— — — — —

Відділ при катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає нев'янучий вінок на свіжу могилу членки бл. п. Марти Чвил, яка упокоїлась 9 липня 1979 року, в її пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Глибоке співчуття всій родині, а покійній вічна пам'ять.

За відділ — Ніна Вірстюк, секр

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок з найкращих квітів, на могилу нашого дорогого приятеля Михайла Вабляка, який відійшов у вічність 26 червня 1975 року, в його світлу пам'ять засилаємо $12.00 на „Промінь".

Покійному вічна пам'ять.

Василь і Анна Ґулевичі і Ксеня Івахів, Монтреал

— — — — —

У п'яті роковини упокоєння (27 вересня 1974) бл. п. Добродійки Катерини Дебрин, як нев'янучу китицю квітів в її світлу пам'ять складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Єпископ Микола (Дебрин) з родиною, Торонто

15 ЛІТ ПРАЦІ ГАННИ ДЛЯ МИСТЕЦТВА

Аж не хочеться вірити, що це вже минуло дванадцять літ, як Ганна Гуцуляк станула була вперше зі своїм малярським дорібком перед українською громадою Вінніпеґу. Правда, вона щойно п'ять літ раніше переїхала була до столиці українців Канади з далекого Монтреалу і влаштування правильного життя тієї нової вінніпезької родини, — в такому різному від французького заходу середовищі, — праця чоловіка в СіЕнАр та двоє підрослих школярів (сина й дочки) забирали час, нерви, силу рук і ума. Але Ганна дала всьому раду, — і сьогодні у неї прегарний, репрезентативний дім у кращій дільниці Вінніпеґу, діти на високих та поважних становищах та найважливіше, ані в час, коли треба було влаштовувати й „вигладжувати" хатне життя, ані тепер, коли все вже, включно з повним енергії та молодечим з вигляду чоловіком, ніби на місці, Ганна не замикала в якусь шуфляду свої палітри й кисті, а таки малювала. Вихоплювала між кропіткою працею на хатні витрати, працею жінки-господині та працею жінки-матері рідкісні вільні хвилини — і тоді, як вона каже, „віддихала", тобто її рука впевнено встромляла кисть у фарбу та впевнено накладала її на полотно майбутньої картини . . .

І так, дванадцять літ тому, в місцевій пресі Вінніпеґу появилася була коротка оповістка, мовляв „Ґалерія 115 запрошує вас та ваших гостей на виставку картин і ґрафік Анни Гуцуляк у неділю 22 лютого ц.р., що й триватиме до 6 березня при 115 Пембіна Гайвей". Не люблю „гайвеїв" та ще й у зимі, бо авта в мене нема, але прізвище казало піти. Не жалію: Змерзлий і червоний таки добився до 115 Гейвей (звідси і назва Ґалерії 115, якої власники, до речі, були теж два мої земляки!) і тут привітала мене не тільки симпатична пані-чорнявка, але й 42 картини в рамах, — картини, біля яких доводилося спинятись з приємністю, до деяких навіть вертатись. До сьогодні зберіг тогочасне скромне запрошення, на яке попросив нову знайому дати свій автограф і коли читаю тодішню свою коротку замітку в газеті про це моє „відкриття" ще однієї землячки-малярки, можу і сьогодні повторити ті самі слова з неї: „Добру школу, талант і набиту руку видно в усіх техніках, спеціяльність нашої мисткині — вода і дерево — причаровують глядача. Радимо всім і т.д." . . .

Треба було ще двох літ, жити у Вінніпезі і цікавитись усіми мистецькими проявами у ньому, щоб на землячку-Ганну попасти знову. В якійсь газеті вичитав, що Ганна стала співменаджером „Ривер енд Доналд Арт Ґалери" і що відповідає в ній головно за оправу картин. Тепер уже знайти Ганну було легше і тепер уже треба було тільки відновити „старе" знайомство та довідатись про чергову сенсацію: Ганна не тільки співменаджерує і не тільки далі малює, але вона ще й зорганізувала разом 18 інших жінок-малярок, відкрила з ними кооперативну Медея Арт Ґалера при 132 Осборн у Вінніпезі та й була обрана на президента цієї відважної та пристижевої як-не-як мистецької спроби. Ґалерія Медея була й ідеєю Ганни: „Чому, — пояснювала вона мені, мала я та кожна з нас, що малює, ходити по ґалеріях, носити під пахою свої твори, просити ласки виставити їх чи прийняти в коміс? Я порадилася з тими, що їх знала і ми вирішили створити спільним вкладом гроша та праці свою власну ґалерію для постійної виставки того, що ми створили, творимо чи будемо творити. Ми самі, закотивши рукави, зорудували Медею, дали їй вигляд і зміст — і решту ви знаєте", — каже Ганна з тим усміхом вдоволення, що його дає кожний життєвий успіх.

Малярка Ганна Гуцуляк

Очевидно, що решту знаю. Знаю коло 20-25 вінніпезьких ґалерій і „ґалерій" (ці останні, в лапках, є насправді тільки робітнями рам, в яких

на стінах віддані під оправу картини чекають, щоб їх відібрали), але Ґалерія Медея — одна з кращих: У ній постійно цікава виставка з творів її членів-малярок, картини щораз зміняють, у ній теж щоякий час повна індивідуальна виставка такої чи іншої малярки-членки ґалерії, у ній два поверхи повновартного образотворчого мистецтва, кожний раз яке варт оглянути. У члени тієї ґалерії ввійшли теж наші земляки — малярка Евелин Мельник й маляр Стан Стець, челном ґалерії є й пані Доріс Паттерсон, спеціяліст кольорового дереворитy, що м. ін. заслужила на увагу нашої спільности своїми мистецькими кількаколірними дереворитами з українською тематикою: Різдва, весілля, сценок з українських танків та українськими типами. І на одній з таких індивідуальних виставок я побачив Ганну Гуцуляк іншу, як тоді, на її першій виставці три роки тому: Тепер презентувала свої твори Ганна Гуцуляк — повновартий мистець, кожна її картина, все одно якою технікою, але найбільш рідкісним (бо й тяжким у праці!) коляжем, була скінченим малярським твором, який може прикрашувати кожну ґалерію і тим паче кожну культурну хату. А коли недавно Ганна взяла участь у виставці трьох вінніпезьких мистців в Ґалерії Українсько-Канадської Мистецької Фундації (пп. Шафранюків), то хоч які були несподівано труднощі для тієї виставки і хоч прізвище нашої землячки, як мистця, в Торонті майже невідоме, кілька її картин таки перейшли з виставки до хат тих українців-колекціонерів мистецьких творів, у яких бути картині — і приємність і своєрідна честь.

Що ще варт знати про нашу малярку? Вродилася, дістала освіту й університетський диплом на Сер Джордж Вілліям університеті у Монтреалі. Мистецький вишкіл дістала у „Шнайдер Скул оф Файн Артс" у Твід, Онтаріо та закріпила його у Мистецькому Інституті Форум у Вінніпезі, два роки відвідувала мистецькі семинарі К. Ґрінберґа в Нью Йорку. Від 1966 до 1971 мала п'ять виставок в Монтреалі, теж у його Музеї Мистецтва, від 1971 у Вінніпезі чотири і п'яту, індивідуальну, у Медея Арт Ґалері; до цього реєстру дійшла тепер ще й виставка в Ґалерії УКМФ (разом з Евелин Мельник та Станом Стецем) у Торонті. Нічого й казати, що картина Ганни Гуцуляк є в численних домах та приватних колекціях у Канаді, навіть у ЗДА та Австралії.

Треба побути в хаті Ганни, щоб знайти частину тайни її успіху: Вона, перш за все, може аж за поважно підходить до мистецтва і його

Ганна Гуцуляк — Почерез ліс

вислову у кожному свому творі, вона працює тижнями над кожним з них, вона постійно невдоволена остаточним вислідом, у неї кімнати її студії просто з неймовірною кількістю всяких фарб (цілі шуфляди різних закордонних виробництв!), кистей, палітр, мольбертів, рам, недокінчених чи закинених спроб.

Ми хотіли б, щоб усі наші мистці працювали так, як Ганна Гуцуляк. Тоді вони матимуть і її успіхи, за які її варт поважати й цінити.

А. Курдидик

У світлу пам'ять наших ніколи незабутніх — дорогого мужа і батька Петра Процишина, який відійшов у вічність 20 вересня 1971 р., у пам'ять зятя Івана Цимбалістого, який упокоївся 27 жовтня 1972 р. — у їх світлу пам'ять, як вінок нев'янучих квітів засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Петруня з родиною, Донвел, Саск.

— — — — —

Відділ ім. Басарабової в Келґарах, Альберта, складає нев'янучі квіти — $30.00 на журнал „Промінь" у світлу пам'ять провідної членки центральної управи Союзу Українок Канади Стефанії Пауш, двох членок нашого відділу бл. п. Софії Садовник і бл. п. Михайліни Гамонів.

Родині покійних висловлюємо щирі співчуття.

За відділ — З. Туржанська

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Марійка Підгірянка

РОЗМОВА ПРО СОНЦЕ

ДИТИНА. Скажи мені, мати
Де йде сонце спати?
МАТИ. За високу гору,
В золоту комору.
ДИТИНА. А хто йому стелить
На білій постелі?
МАТИ. Зіронька вечірня,
Красна, як царівна.
ДИТИНА. Хто ж його колише
Усе тихше й тихше?
МАТИ. Соловей піснями,
Тиха нічка снами.
ДИТИНА. А які сни має,
Коли засинає?
МАТИ. Сняться йому квіти,
Що вдень для них світить,
ДИТИНА. А хто його збудить,
Як світати буде?
МАТИ. О пташки веселі
Збудять із постелі.
ДИТИНА. А на що, як встане,
То найперш погляне?
МАТИ. На дітей, серденько,
Чи встають раненько.

Йозеф Кожішек,
чеський поет і педагог

МИ І КНИГИ

Друзі, хто з вас не любить книжок? Книжок, в яких так багато барвистих малюнків.

Розкриєте першу-ліпшу — опинитеся в далекій казковій країні, де живуть добрі й кумедні велетні, веселі маленькі чоловічки, або просто ваші ровесники.

А давно-давно колись на землі не було книжок, бо люди ще не вміли їх робити. „Сторінками" були камені, стіни печер, сокири. Далі люди додумалися писати на глині, яку потім сушили й загартовували у вогні. Такі книжки були дуже важкі і незручні. По довгім часі люди навчилися робити зручні й легкі книжки — з тонкої козячої або телячої шкіри. Але вони були дуже дорогі.

Отож люди шукали: з чого б робити книги, щоб вони були дешеві. І знайшли... Це був папір. Писати на сухих стеблах папірусу було зручно. але через кілька років „книги" ламалися і розсипалися.

Справжній папір, що на ньому пишуть зараз, люди навчилися робити дві тисячі років тому. Тоді й почали в багатьох країнах писати книги на папері, саме писати, бо книги ж тоді були рукописні.

Минуло ще багато часу, поки з'явилися друковані книги. Книгодрукування скорочувало виробництво книжки, книжка ставала дешевою, бо відпадала кропітка праця великої кількості переписувачів. В Європі першим почав друкувати книжки 1440 р. Йоган Гутенберг. На Україні перші друковані книжки видавалися у місті Львові в друкарні заснованій і веденій Іваном Федоровичем в 70-х роках 16 ст.

Тепер друзі, книжка всюди з вами. Вона ваш друг і порадник. Шануйте її, друзі, любіть і бережіть — в неї вкладено велику працю багатьох людей.

Нинішній рік — Міжнародний рік дитини, і тому традиційне свято набирає особливого звучання. Лонзунг „Усе найкраще — дітям" відбивається сонячно і в цих весняних днях, коли дитячі письменники звітують перед юними читачами про все, що зроблено для них.

Ганна Жолнач

СОНЯХИ

На городі край межі
Попід борозною
Росли соняхи рядком,
Вразнії зі мною.

Росли соняхи — вросли,
А я ще маленька,
Та город щодня сікла,
Полола раденька.

Дощик землю поливав,
Сонце грядку гріло, —
Лопухато на межі
Листя шелестіло.

Вже і осінь надійшла.
Кличе сонях: — Доню!
З капелюха я сипну
Зернят у долоню!

Степан Чорній

Срібний ювілей журналу „Життя і Школа"

У цьому році минає 25 років від появи першого числа науково-педагогічного журналу „Життя і Школа". Журнал цей, — редактором, друкарем і видавцем якого є відомий наш учений проф. д-р Василь Луців, — на протязі 25-ти років був трибуною педагогічних порад, давав і дальше дає педагогам і науковцям дуже часто передруки рідкісних і майже недоступних джерельних матеріялів, що їх можна знайти чи не виключно тільки на полицях приватної бібліотеки проф. В. Луціва. Двадцять п'ять років життя українського журналу на еміграції це не жарт. Скільки енергії, любови, невсипущої праці мусів вкласти видавець, щоб цей журнал появлявся регулярно; а коли до цього додати ще й фінансування цього журналу, то справді треба подивляти редактора й видавця д-ра В. Луціва, який викладає багато грошей, щоб продовжуавти появу цього одинокого в діяспорі українського педагогічного журналу.

Журнал „Життя і Школа" продовжує виховні традиції українських організацій та установ 19-го та 20-го століть, якими були Українське Педагогічне Товариство, Рідна Школа, Учительська Громада, Взаємна Пчительська Поміч тощо.

Воєнна завірюха змусила багатьох із нас покинути рідні землі і поселитися в різних країнах вільного світу. Найбільше українців поселилося в Америці й Канаді. У Канаді постало Об'єднання Українських Педагогів Канади" під керівництвом д-ра І. Велигорського, проф. В. Кривоуса, д-ра В. Луціва, проф. З. Зеленого й інших невсипущих працівників у царині українського шкільництва.

Д-р В. Луців був ініціятором видавання органу ОУПК (Об'єднання Українських Педагогів Канади) та став відповідальним редактором у 1955 році. Одначе фінансові недобори були пристanding the culture of their ancestors, and using вання журналу по кількох роках. Головний редактор д-р В. Луців не міг погодитися з таким становищем. Він у порозумінні з ОУПК продовжує видавання журналу на власну руку. Спочатку журнал виходив під назвою „Учительське Слово", згодом назву змінено на „Рідна Школа", а відтак на „Життя і Школа".

Деякий час журнал виходив із своїми додатками „Учительське Слово" та „Рідна Школа". За своїх 25 років журнал „Життя і Школа" вийшов уже у 180 числах.

Своїм змістом журнал „Життя і Школа" це солідний виховний періодик присвячений батькам, учителям, шкільній молоді та усім тим, кому ще залежить на доброму вихованні української молоді у національному дусі. Переглядаючи числа цього журналу, ми знаходимо багато статтів про національне виховання молоді, про шкідливість алькоголю й курення, про те, як плекати любов до мистецтва, історії й культури, народних традицій тощо.

„Життя і Школа" — гарно ілюстрований журнал. На кожній обкладинці, а також і в середині знаходимо ілюстрації наших визначних діячів, світлини з життя шкіл, молодечих організацій та наших національних свят і академій.

Наприкінці цієї статті треба підкреслити дуже невідрадний факт, що наше громадянство чомусь не підтримує цього одинокого в діяспорі педагогічного журналу. На сторінках нашої преси багато пишеться про виховання нашої молоді та збереження її при своїй вірі й національності, про те, що наша молодь так мало цікавиться українською культурою, історією, не розмовляє по-українському, а так мало самі робимо для цієї справи. Навіть жаліємо вислати до редакції журналу „Життя і Школа" п'ять долярів на рік. Бо ж „Життя і Школа" помагає виховувати молодь, учить і дає розумні поради у педагогічних справах.

Треба сподіватися, що у двадцятип'ятиріччя журналу „Життя і Школа" українське громадянство зрозуміє, яку велику виховну працю зробив цей журнал на протязі свого існування і підтримає його матеріяльно. Виховні установи та управи шкіл українознавства подбають про те, щоб цей журнал передплачували й читали батьки й учителі українознавчих шкіл, бо без матеріяльної підтримки дальше видавання журналу загрожене.

У п'яту річницю упокоєння моєї дорогої ніколи незабутньої дружини, мами і бабуні, бл. п. Павліни Олексин, яка відійшла на вічний спочинок 3 жовтня 1974 року, у світлий спомин по покійній складаю скромний даток на „Промінь".

Засмучений муж Михайло, діти, невістки і внуки, Мічам, Саск.

ЧИТАННЯ КНИЖОК

Розпочинається шкільний навчальний рік. Найголовнішим завданням наших Рідних Шкіл є підготувати наших дітей на свідомих українців, навчити української мови, історії, географії, культури та прищепити любов до читання літератури.

Спрямуймо всю нашу енергію для виховання в наших дітях українського духа, що допоможе зберегти нашу мову, культуру і наше національне українське почуття. Безумовно, що це тяжке завдання зможуть виконати вчителі з українськими душами та відповідним знанням при допомозі вірного приятеля-книжки.

Яке ж значення має в житті людини книжка? Книжка в житті людини має надзвичайно великі цінности. Вона є джерелом знання. З книжки письменна людина дістає знання створені людством протягом довгої його попередьої історії. Узагальнюючи багатогранний досвід виробничої і культурної діяльности людина з допомогою книжки передає цей досвід наступним поколінням.

З книжки людина дізнається про великі відкриття і винаходи, про боротьбу людини з природою і панування над нею.

Книжка дає не тільки знання, а й допомагає у вихованні повноцінної, всебічно розвиненої людини. А, особливо, важливим чинником у вихованні молодого покоління є читання відповідної літератури.

Твори визначних письменників розбуджують і розвивають почування любови до рідного краю, до свого народу, захоплюють високими ідеями добра правди і краси. У літертурі заховані та збережені духові скарби нації, призбирані на довгому історичному шляху її існування.

Література розкриває молодому поколінню минуле нашого народу і допомагає у вихованню характерів. Література, як і кожне мистецтво, діє на серце людини, себто на її емоції, діє не тільки на свідомість, але й на підсвідомість. Отже, добрим допоміжним складником у вихованні молодого покоління є читання літератури. Читання літератури допоможе нам у вихованні свідомих українців, у знанні мови і допоможе вільно користуватися нею.

Завданням школи і батьків виховувати у дітей любов до книжки, до друкованого слова, навчити дітей читати книжку і користуватися нею. Школа прищеплює вперше в житті дитини смак до читання. Тож треба звернути своєчасно особливу увагу на читання допоміжної літератури по школах. Треба пам'ятати, що друковане слово дає багатий матеріял для розвитку мови. А мова є одним з найбільших надбань нашої нації. вона виникла і розвивалась разом з розвитком українського суспільства і служить нам знаряддям для боротьби за волю України.

Отож книжка — це наш вірний приятель, її треба любити і використовувати не лише як джерело знань, вона подружньому допомагає розбиратися в бурхливій плутанині наших думок, почутті, подій і полегшує нам життя. Вона навчить нас поважати людину і самих себе, книжка дає нам розум і розбуджує почуття любови до нашої Батьківщини і до нашого народу. Подумаймо над цим і берімося до читання відповідної літератури по школах.

Зінаїда Маєвська

МАНІТОБСЬКА ПРОВІНЦІЯЛЬНА ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

влаштовує

ВИШИВАНІ ВЕЧОРНИЦІ

з програмою в суботу, 20 жовтня 1979 р.

в Skyview Ballroom Malborough In.

Бенкет о годині 7:00 вечером.

Вступ на бенкет $15.00 від особи, вступ лише на танець о год. 8:30 вечером — $2.50 від особи. Вишивані або формальні сукні (одяги).

Добра оркестра.

У перші роковини упокоєння мого дорогого чоловіка, бл. п. Петра Крепякевича, який відійшов у вічність 31 серпня 1978 року у Вінніпезі, кладу китицю нев'янучих квітів на його могилу та у світлу пам'ять покійного складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Зеновія Крепякевич, Вінніпег

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки в Ту Гилс, Альберта з приводу несподіваної смерти Стефанії Пауш, провідної членки нашої організації, голови Союзу Українок Канади, складаємо дар на „Промінь" $25.00, як нев'янучий вінок у вічну пам'ять нашої провідниці.

М. Андріящук, кор. секр.

THE SHATTERED ILLUSION.

Ivan Harmata

the history of Ukrainian pro-communist organizations in Canada, by John Kolasky. Peter Martin Associates Ltd., Toronto, Canada. 16 illustrations, 255 pp. 1979.

John Kolasky's new book, the *Shattered Illusion,* may be considered to be a sequel to his first book, *Education in Soviet* Ukraine, published in 1968. The first book was a documented analysis of the repressive Russian cultural and ethnic imperialism in its largest colonial possession in Europe, the Ukrainian SSR. His new book is a documented history of the pro-communist organizations in Canada — the Ukrainian Farmer-Labor Temple Association(ULFTA), its successor, the Association of United Ukrainian Canadians (AUUC) and the Workers' Benefit Associa tion (WBA).

An added significance of both these books derives from the fact that their author was a promising young Canadian-born active member of the communist front organizations. Hence he writes from a background of inside knowledge and personal experience. The *Shattered Illusion* is thus not merely an attractive title of this new book; it is also a deeply felt experience of the author who was impelled to disavow the party allegiance that he nurtured for so long.

Those who expect a sensationalized expose will not find it in the *Shattered Illusion.* Instead, the book is a reasoned and documented precentation of the history of the Ukrainian communist front organizations and their activities in Canada. The book is thus aimed at the serious reader and at those interested in the study of this segment of social history.

In assessing the book, the *Shattered Illusion,* this reviewer should like to draw to the attention of potential readers a number of what we consider to be significant issues.

The first issue is a matter of numbers. How large were and are the Ukrainian communist front organizations?

True, Kolasky answers this question in the book. He says, "In spite of their growth, they (the pro-communists) still represented only a small minority of Ukrainians in Canada. In dozens of cities and towns, especially those in the prairie provinces such as Dauphin, Manitoba, or Yorkton, Saskatchewan, where there were large Ukrainian communities served by one or more Ukrainian churches there was not even a subscriber to the Ukrainian pro-communist press. In cities where the pro-communists might have a labor temple, the nationalists would have several halls and churches". It is important to keep this fact in mind throughout reading the book so as not to tar the entire Ukrainian Canadian population with the pro-communist brush.

A second, rather important point, is the pressing need to find a more adequate antonym to the term pro-communist. John Kolasky, Myrna Kostash, and others use the term "nationalist". While this term describes several segments of the non-communist Ukrainians, it is simply incorrect to apply it to all, particularly since the word "nationalist" has acquired a number of different connotations.

For example, there are some 350 Ukrainian Catholic parishes, and about 200 Ukrainian Orthodox parishes. Are they "nationalists" or do they simply minister to the spiritual needs of the Ukrainian people in the tradition of their faith and their culture? Or, consider the Ukrainian Canadian Committee. True, its organizational structure contains elements that describe themselves as nationalists. But its primary concern relates to questions of preservation of Ukrainian Canadian identity and its cultural and linguistic heritage within the context of Canadian citizenship.

The Shattered Illusion begins with a rather detailed account of the early period of the pro-communist Ukrainian organizations in Canada. Its formative influences included European social democratic ideas, the initial impact of the still unclear position of Ukraine within the USSR in the first decade after the revolution, and the period of severe economic depression in Canada in the 1930's.

At the outbreak of World War II the Ukrainian communist front organizations found themselves in an unenviable position as a result of the

alliance of the USSSR with Nazi Germany. Accordingly, their activities in Canada were restricted. However, the period of the love affair between Stalin and Hitler was short-lived. It was soon followed by an idealogical reversal of the pro-communists and blossomed into a period of Canadian-Soviet friendship which lasted until Gouzenko's shocking revelation of an extensive Russian spy network in Canada.

Then comes a chapter on communists versus "nationalists". We have already noted the impression of this categorization. The distinguished parliamentarian Anthony Hlynka is drawn into the narrow nationalist category. If Hlynka is to be described as a "nationalist" it should be pointed out that he was a Canadian nationalist, and a Canadian monarchist (see House of Commons Debates, Feb. 18, 1943). But first and foremost, he was a humanitarian. Because of the woeful ignorance and naivete of Mackenzie King, Roosevelt, and Churchill on matters of east European geopolitical and national questions, the burden of defence of humane treatment of Ukrainian displaced persons fell to Hlynka.

In a subsequent chapter, Kolasky recounts that in 1946 the Canadian Senate established a standing committee on the question of Ukrainian refugees. In fact it was Hlynka who, through many months of hard work, set up the hearings, arranged for its participants, and in general piloted this important hearing.

In his book Kolasky treats with less than candor the idealogical basis of the communist front organizations in Canada. Without mincing words, the Communist front organizations were associated with and were participants in subversive underground activity, and as a front for undercover activity of an alien power, the USSR, in Canada. This fact finally surfaced with Igor Gouzenko's expose of the Russian spy ring operating in Canada.

Thus the basic ideology of the pro-communist organizations contained its own seeds of destruction. Of course, one must add to this the unacceptable system of a totalitarian police state, the lack of human rights, and the policy of Russification in Ukraine. All this leads to the conclusion that the future can hold no promise for the communist front organizations among Ukrainian in Canada.

In summary, John Kolasky has made a valuable contribution in providing a source-documented account of the history of the communist front organizations in Canada. It is a history of how a small, active, and militant minority was able to exploit the tragedy of the economic depression in the 1930's in Canada. It was able to ride the crest of the belated entry of the USSR on the side of Western democracies in World War II, and the unnatural and short-lived Canadian-Soviet friendship that developed as a result. But as we said earlier, this movement contains the seeds of its own destruction. As for the author, John Kolasky, his shattered illusion must be viewed in positive terms. He has found himself, and we wish him well.

TWELVE CHILD-RAISING RULES TO HELP YOU

1. Remember that a child is a gift from God, the richest of all blessings. Do not attempt to mold him in the image of yourself, your father, your brother or your neighbor.
2. Don't crush a child's spirit when he fails and never compare him with others who have outshone him.
3. Remember that anger and hostility are not natural emotions. Help your child to find socially acceptable outlets for these normal feelings or they may be turned inward and erupt in the form of physical or mental illness.
4. Discipline your child with firmness and reason. Don't let your anger throw you off balance. If he knows you are fair, you will not lose his respect or his love. And make sure the punishment fits the crime. Even the youngest child has a keen sense of justice.
5. Remember that each child needs two parents. Present a united front. Never join with your child against your mate. This can create in your child (as well as in yourself) emotional conflict. It can also create feelings of guilt, confusion and insecurity.
6. Do not hand your child everything his little heart desires. Permit him to know the thrill of earning and the joy of achieving. Grant him the greatest of all satisfactions — the pleasure that comes with personal accomplishments.
7. Do not set yourself up as the epitome of perfection. This is a difficult role to play 24 hours a day. You will find it easier to communicate with your child if you let him

know that Mom and Dad can err too.

8. Don't make threats in anger or impossible promises when you are in a generous mood. Threaten or promise only that which you can live up to. To a child, a parent's word means everything. The child who has lost faith in his parents has difficulty believing in anything.
9. Do not smother your child with superficial manifestations of "love". The purest and healthiest love expresses itself in day-in, day-out training which breeds self-confidence and independence.
10. Teach your child there is dignity in hard work whether it is performed with calloused hands that shovel coal or skilled fingers that manipulate surgical instruments. Let him know a useful life is a blessed one and a life of ease and pleasure-seeking is empty and meaningless.
11. Do not try to protect your child against every small blow and disappointment. Adversity strengthens character and makes us compassionate. Trouble is the great equalizer. Let him learn it.
12. Teach your child to love God and to love his fellow man. Don't send your child to a place of worship — take him there. Children learn from example. Telling him something is not teaching him. If you give your child a deep and abiding faith in God it can be his strength and his light when all else fails.

UKRAINIANS EXPECT YOUNG TO KEEP TRADITION ALIVE

Ukrainian culture is alive and well among the young, a Manitoba woman told delegates to the national conference of the Ukrainian Self-Reliance League.

Speaking in Ukrainian at McMaster University yesterday, Jane Luchak of Winnipeg emphasized the importance of young people understanding the culture of their ancestors, and using it today.

"The culture has become even more alive in the last 10 or 20 years," she said in an interview. "My children are very proud to be Ukrainian. They speak about it very openly. To be ethnic is now the thing to be."

And being Ukrainian means wearing the traditional colorful dress, singing songs that are rooted in the history of the Ukraine, and most important, speaking the language.

"You must realize, we have a very rich cultural heritage going back thousands of years."

The maintenance of this heritage, she said, is accomplished through the language. As children learn the language, their interest in the culture is increased and they continue the traditions.

Mrs. Luchak is concerned with adapting the Ukrainian tradition to contemporary lifestyles, and does not insist a mother stay home to look after her children. Working mothers and transient lifestyles have their advantages, she said, and they can be enhanced by the Ukrainian cultural base.

Even as young people move away from the family and their Ukrainian community, she believes the cultural customs will stay with them.

"If they have love or feeling for Ukrainians and Ukrainian customs, then they are certainly not going to forget this."

Mrs. Luchak is the provincial president of the Manitoba executive of the Ukrainian women's association, and although her talk was in honor of the International Year of the Child, the youth are one of the main concerns of the women's association.

"We're involved in cultural programs: music, singing, Ukrainian dancing, crafts. They study the historical background."

By the weekend, there will be about 600 delegates at the conference, said program coordinator Eugene Fedak.

(Коментар місцевої преси „Спектейтор")

ПІДВИЩЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ

З уваги на високі ціни друку журнала, паперу і пошти ми примушені піднести ціну на передплаті „Променя" з 8.00 на $10.00 на рік.

Нова ціна на передплату входить в силу з днем 1-го грудня 1979 року. Читачі, які ще не заплатили передплати наперед можуть це зробити до кінця м. листопада.

Задовжених передплатників дуже просимо вирівняти свої залеглости. Наліпка на Вашій адресі на журналі скаже Вам дату, коли Ваша передплата вигасла. Ми віримо в добру волю наших читачів. Поштовий уряд вимагає від нас точних дат передплатників, бо в іншім разі накладає за них більшу суму за пересилку. Поможіть нам виконувати нашу працю без журби та упімнень. Централя Союзу Українок Канади і Редакція „Променя".

Анна Звоздецька

"За нами, сестри!"

П'єса на три відслони

(Продовження з ч. 9)

ВІДСЛОНА III

Сцена відкривається, світло темніє; задня стіна, помальована на синьо, ціла вкрита маленькими срібними зірочками. На сцені розміщені 5 східців-підвищень, по 3 сходи на кожному підвищенні.

5 жінок (Голоси) беруть участь, а 3 входять при кінці. Кожна одягнена в довгій сукні, з українською вишивкою, а одна (Голос 1) одягнена в білій вишиваній блюзці, довгій чорній спідниці, оперезана поясом. Молода, сидить на найвищій сході по середині сцени.

ГОЛОСИ, 2, 3, 4, 5: (Стоять на першій сході, зір звернений на 1-шу постать. Музика дуже легенько грає повільні пісні без слів).

ГОЛОС 1: (Помало встає, ступає 2 кроки вперед, світло освітлює її ввесь час). Ви кажете нам записувати до Союзу Українок Канади, ставати в ряди спільно з вами — а розкажіть за ваші славні діла.

ГОЛОСИ 2, 3, 4, 5: (Повторюють разом): Розкажіть, розкажіть! (Музика раптом втихає). . . . повертаються до людей і сходять вниз, всі звертаються до 1-шої постаті).

ГОЛОС 2: Ти питаєш, чи тобі належати до Союзу Українок Канади?

ГОЛОС 3: Ти питаєш яка наша праця була?

ГОЛОСИ 2, 3, 4, 5: (разом): Ти питаєш . . . ти питаєш . . . (Музика знову починає легенько грати).

ГОЛОС 5; (Підходить 1 крок ближче до 1-шої): Послухай, моя дорога внучко, нахили свою голову до мене, нехай твої вуха почують, щоб ти й іншим, таким як ти, розказала.

ГОЛОСИ 2, 3, 4: Послухай і іншим розкажи, розкажи . . . (одним піднесеним тоном, повільно).

ГОЛОС 5: Союз Українок Канади, це найстарша українська жіноча організація в Канаді, на своїх плечах вона несе п'ятдесят літ плідної праці.

ВСІ ГОЛОСИ: П'ятдесят літ, п'ятдесят літ.

ГОЛОС 5: Організацію Союзу Українок Канади заснували такі молоді жінки як ти; перед ними були поважні труднощі: треба було віддавати всі свої сили, багато праці, а до того поборювати несвідомість тих, які дивилися скептично і не вірили в жіночий рух.

ГОЛОС 5: (Повільним кроком ступає до своєї сходи. Музика голосніша).

ГОЛОС 1: Жіночий рух? Хто ж це той, що почав жіночий рух і вивів жінок до світла? Хто ж це той, що допоміг жіноцтву скинути із себе кайдани темноти і вибороти собі рівноправність?

ВСІ ГОЛОСИ: Наталія Кобринська. (ВСІ підходять один крок ближче, одна рука на клубі, нахиляються до 1-шої, повторюють слова: Наталія Кобринська! Наталія Кобринська! Підняти себе, свої народні і громадські права й обов'язки! Це ж не заслуга, а обов'язок кожної людини! (Опускають руки і дивляться до людей).

ГОЛОС 3; В Україні, 1884 року, Наталія Кобринська заснувала перше Жіноче Товариство в Галичині. В Канаді, 1926 року, наші Могилянки в Саскатуні, почали жіночий рух, і зорганізували Союз Українок Канади.

ГОЛОС 1: (Відступає взад і сідає на третю сходу): Говоріть! Говоріть! Я хочу слухати далі. А чи ваші цілі осталися такі самі сьогодні, як були напочатку?

ГОЛОС 2: (Повертається боком до 1-шої): Поширювати національну свідомість, плекати і скріплювати почуття народної гідности серед українського жіноцтва і молодого покоління, це наш статут; це були і є наші цілі і наші завдання.

ГОЛОС 4: (Повертається боком до 1-шої): Заохочувати жінок брати участь в українському та загальноканадському житті, це друга точка в нашому статуті. Це правило було важне 50 літ тому, а сьогодні воно не менш важне.

ГОЛОС 3: (Повертається боком до 1-шої): Дбати про культурне і релігійне виховання дітей — це четверта точка в статуті.

ГОЛОС 5: (Повертається боком до 1-шої); Поширювати засади Союзу Українців Самостійників — 9-та точка статуту.

ВСІ ГОЛОСИ: Самопошана. самодіяльність, самостійність.

ГОЛОС 5: (Повертається боком до 1-шої): Підтримувати Українську Православну Церкву в Канаді, історичну, національну, автокефальну і соборноправну Церкву — це також у нашім статуті.

ГОЛОС 1: (Встає, підходить до самого переду сцени, ВСІ повертаються лицем до неї): „Українська Церква — то наша Мати".

ВСІ ГОЛОСИ: Слова блаженної пам'яті Митрополита Іларіона.

ГОЛОС 1: „Служити народові — то служити Богові".

ВСІ ГОЛОСИ: Слова блаженної пам'яті Митрополита Іларіона.

ГОЛОС 1; „Мова — то душа народу".

ВСІ ГОЛОСИ: „Мова — то душа народу" — слова блаженної пам'яті Митрополита Іларіона.

ГОЛОС 1: (Відступає повільно і сідає на її сходи).

ВСІ ГОЛОСИ: (Обмінюються місцями і сідають. Світло яснiє).

ГОЛОС 3: За час 50-річчя нашого існування, наші відділи в Союзі Українок Канади, заряджували культурно-освітні вечірки, виготовляли реферати про визначних українських постатей, програми на різні свята, та інше. Наші членки піклувалися садочками, навчали в недільній та рідній школах.

ГОЛОС 1: (Встає і говорить вірш Шевченка):

„Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте,
І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь. (Сідає).

ГОЛОС 4: Ми ставили драми, п'єси, брали участь у різних виставках.

ГОЛОС 2: „Дорогою батьків", „Назар Стодоля", „Наталка Полтавка".

ГОЛОС 3: „Чорноморці", „Наймичка", „Запорожець за Дунаєм"...

ГОЛОС 4: (Встає). Допомагали СУМКівцям влаштовувати концерти. Провадили й провадимо курси писання писанок; курси українських вишивок; занимаємось виставами української вишивки, української ноші, та іншим мистецтвом.

ГОЛОС 5: Ми видали велике число визначних праць; спімнути хочби: „Чверть століття на громадській ниві", історію Союзу; „Українські вишивки і стіби" в англійській мові; „Українська жінка в хореографії", „Батьки і діти", „Видатні жінки України". Маємо „Видавничий Фонд ім. Наталії Кобринської", на видавничі цілі. З цього фонду ми видали такі речі як „На крилах пісень" — пісні на слова Лесі Українки і наше найновіше видання „Юкрайніян Канадіяна". Видали ми велику скількість програм на різні потреби, рефератів та інших освітних матеріялів.

ГОЛОС 3: Тисячі долярів зложили на церкви, на інститути та на Колеґію Св. Андрея. Все це робилось спільними зусиллями — одинцем були б цього не оснягнули.

ВСІ ГОЛОСИ: (Встають і говорять): Згода будує, незгода руйнує.

ГОЛОС 1: „В єдності сила народу, Боже, нам єдність подай". (Підходить на серед. сцени). Розкажіть ще про воєнні часи, що робилося в вас у 40-кових роках, коли війна настала? (Музика стихає, світло примеркає).

ГОЛОС 5: (Підступає 2 кроки наперед). В 40-кових роках вся праця на допомогу нашим воякам за морем. Наші відділи жертвували гроші й одежу для Червоного Хреста. Ми посилали харчі, виплітали панчохи, светери...

ГОЛОС 2: Шили ковдри... все це для вояків. Союз Українок Канади зібрав близько дві тисячі долярів на закупно амбулянсу для вояків і подарував крайовій обороні.

ГОЛОС 3: Ми допомагали удержувати українську кантину, в Лондоні, яку вояки вважали за свій дім.

ГОЛОС 4: (Підходить 2 кроки до середини сцени, світло темніє); Це — був — сумний — епізод...!

ВСІ ГОЛОСИ: (Підходять 2 кроки). Це — був — сумний — епізод...!

Музика грає воєнні пісні стиха).

ГОЛОС 2: Ті пачки воякам були сльозами скроплені, а материнські думки летіли вслід за ними, по незнаних полях, шукаючи могил, де полягли їхні сини.

ГОЛОС 5: Дорога внучко! Твій вуйко ще й тепер їде до Франції і відвідує гріб свого брата, що поляг за нашу свободу, а в той же час, не минає і могили Симона Петлюри.

(Світло ще більше темніє, ВСІ ПОСТАТІ обертаються плечима до людей, чути спів тріо „Ой впав стрілець украй зруба". Можуть співати ці на сцені, або інші за сценою. В той час музики не чути; по співі, музика продовжується — та сама мелодія. Світло світить трохи ясніше; ВСІ повільно повертаються до людей, світло яснiє).

ГОЛОС 1: Розказуйте далі! Ви мене до глибини серця зворушили. Я цього не знала... не чула... (сідає на свої сходи). Ну, розказуйте!

ГОЛОС 2: (Сідає на свої сходи). Союз Українок Канади дочекався радісного моменту коли, в 1960 році, вийшов вперше довгоожиданий наш журнал „Промінь".

ВСІ ГОЛОСИ: „Промінь"! „Промінь"! „В освіті

наша сила"! (Сідають на місця).

ГОЛОС 4: „Промінь" містить в собі статті про виховання молоді, господарство, науку, дитячу сторінку, ділянки про українське жіноцтво, обов'язки горожанства та інше.

ГОЛОС 3: Союз Українок Канади має добродійний фонд. З цього фонду висилали допомогу Ользі Петлюрі та її дочці Лесі — це є — дружині Головного Отамана Військ Української Республіки, який був вбитий большевицьким аґентом на вулицях Парижу 1926 року.

ВСІ ГОЛОСИ: (Встають, стають на першу сходу, права рука до половини вгору — говорять слова Петлюри): „Держава вища за партію". (ВСІ сходять вниз).

ГОЛОС 2: Жертвували на Закарпатську Україну, на повені в Галичині та в інших державах; на Українських Інвалідів, на скитальців в Німеччині . . .

ГОЛОС 5: Посилали їм харчі, одіж, книжки, часописи. Допомогли їм переселитися в демократичні краї, а багато до Канади.

ГОЛОС 3: З добродійного фонду висилаємо поміч для потребуючих в Аргентині для суспільної опіки, на старечий дім та іншим особам.

ГОЛОС 4: Союз Українок Канади зложив багато грошей на рідні школи, на підручники, на організацію Союзу Української Молоді Канади.

ВСІ ГОЛОСИ: Наша молодь, наша майбутність!

ГОЛОС 5: На пам'ятник Тараса Шевченка в Вінніпезі, на пам'ятник Лесі Українки в Торонті та на видання її творів в англійській мові.

ГОЛОС 1: Ви включаєтесь в наші канадські потреби — якже ви ці суми грошей збираєте?

ГОЛОС 2: Наші відділи, льокально, всюди допомагають своїм громадам, осередкам де тільки є потреба помочі. Включаючись до збірки на поміч калікам, на Червоний Хрест, недугу рака, та інше. Гроші збираємо з різних імпрез, базарів, чайних прийнять, обідів і особистих пожертв . . .

ГОЛОС 3: (Підходить): . . . а тепер із бінґа.

ГОЛОС 5: Через довші роки, ми складаєм пожертви на власний музей. 20 серпня, цього року, відбудеться офіційне відкриття крайового музею в Саскатуні. Маємо теж філії Музею в 4-ох провінціях. Експонати до музеїв збираємо від 1927 року.

ГОЛОС 4: (ВСІ сідають): Союз Українок Канади входить до Національної Ради Жінок Канади.

ГОЛОС 4: (далі) — а почерез Національну Раду, має голос і в Інтернаціональній Раді Жінок та її конференціях.

ГОЛОС 1: "The National Council of Women have for 80 years sought to enhance the quality of life about them in their homes, in their communities, in their countries". (Address by I. C. W. President, Mrs. Craig-Schuller Mc-Geachy, 1972).

(Тут музика грає "O Canada").

ГОЛОС 2: Ми були горді, коли в 1970 році, наша членка, пані Галя Гнатишин, була вибрана на голову Національної Ради Жінок Канади.

ГОЛОС 4: В сторіччя Канади, 1967 року, наш проєкт був — закупити 12 малюнків мистця Курилика, які вірно зображують українське піонерське життя в Канаді.

ГОЛОС 1: 70-ті роки принесли нам багатокультурність і багатомовність.

Чи Союз Українок Канади користає з цієї нагоди?

ГОЛОС 3: Програма багатокультурности дала нам нагоду ближче пізнати самих себе. Українці в Канаді, четвертого і п'ятого покоління, з гордістю вживають рідну мову. Це є наша ідентичність, яку Союз Українок Канади плекав від початку.

ГОЛОС 1: Кредо Івана Сирника: (ВСІ встають і стають на першу сходу) — ,.Крім громадянства моєї країни, я ще маю своє духове громадянство. Це моя „святая святих". Я українець і своєї української духовости я за ніяку ціну не зречуся. Я не можу зректися свого українства так, як не можу зректися своїх батьків, і сказати, що їх у мене не було".

(ВСІ помало ступають на долину, світло примеркає, 2 хвилини павза).

ГОЛОС 4: Дотації, які дає нам канадійський уряд, значно допомогли нам поширити наше мистецтво, нашу культуру. Дали можливість виступати між чужинцями і познайомити їх із нашою багатою культурою.

ГОЛОС 5: Така дотація допомогла Союзові видати згадану книжку „Юкрейніян Канадіяна".

ГОЛОС 1: (Встає): "By sharing our cultural heritage with today's society we hope to achieve a better understanding among all the people of this great country and true contribute in some measure toward our Canadian mosaic". (Ukrainian Canadiana).

ГОЛОС 5: (Підходить) — Нагадайте, сестри, піонерське життя, наші початки! (ВСІ підходять, скоро говорять, одна за одною):

ГОЛОС 2: І води внести, і дров до кухні, і лямпу засвітити, і . . .

ГОЛОС 3: і білизну руками прати і желізко на

кухні гріти, і масло робити і хліб пекти . . . ,

ГОЛОС 4: І на збори кіньми їхати . . .

ГОЛОС 5: Багато в нас відбулося з'їздів, багато відвідин по відділах, в кожній закутині Канади, як туди заїхати; наші голови їздили дати моральну піддержку нашому жіноцтву.

ГОЛОС 2: Стільки то труду було — недоспані ночі, сльози радості, втіхи й задовлення, скільки переживань за кращу майбутність.

ГОЛОС 3: Тепер можемо радіти, підсумовуючи нашу працю, наші надбання — тепер збираємо золоті жнива.

ВСІ РАЗОМ: 50-річчя Союзу Українок Канади!

ГОЛОС 5: Дорога внучко! Це короткий перебіг нашої невтомної праці! Ось, дарую тобі цю історію Союзу Українок Канади. Тут знайдеш багато з того, що ми не встигли тобі переповісти. (Передає „Чверть століття . . ." Світло далі темне).

ГОЛОС 2: Ти нас не питай, чи вписуватися до Союзу Українок Канади, та що Союз зробив для тебе. Радше спитай, що ти можеш для Союзу зробити? Будь горда за чесну працю наших матерів . . . неси гордо наш прапор, прапор Союзу Українок Канади! А той смолоскип — щоб ніколи не згас у твоїх руках.

ГОЛОС 1: О! Які це великі досягнення, які віддані ваші членки для нашого народу! Чи зуміємо, ми. оцінити їх та піти їхніми слідами? (Музика грає гимн Союзу Українок. На сцену входять дві членки, ставлять прапор на середині; третя несе горючий смолоскип і передає 1-шій постаті.

Всі присутні встають і всі співають „За нами сестри" — гимн починають ті, що стоять на сцені).

ЗАВІСА

ДИТЯЧЕ СВЯТО

На березі Океану Життя — свято дітей!

Угорі — Безмір безмовний, а внизу — тривожні хвилі морські. На березі неосяжного Океану Життя граються діти. Вони ліплять хатки з піску, бавляться черепашками, а з пожовклих листочків майструють кораблики з вітрилами, виряджаючи їх у далеку мандрівку по глибокому морю.

Вони не вміють плавати, не знають як закидати сіти.

Ловці перлів пірнають на дно, купці вантажать золотом і сріблом свої кораблі. Тільки діти на березі моря безтурботно збирають і знову розкидають черепашки барвисті.

Вони не складають скарбів, не відають як закидати сіти, щоб стати багатими.

Хвилі морські ніби гори, здіймаються в небо і сміються, і ласкою піни цілують берег піщаний. Вітри — вісники смерті — дітям співають мелодії смутку, схожі на материнські колискові пісні.

На березі Океану Життя — свято дітей!

З далекого обрію насувається буря, в безкрайньому морі хвилі поглинають кораблі і людей, смерть не знає спочинок, всі дороги їй вільні, — тільки діти безтурботно граються на березі.

На березі неосяжного Океану Життя — свято дітей.

Рабіндранат Тагор

Згадка про О. Кошиця

Місяць вересень можна б назвати місяцем Олександра Кошиця. Бо народився він 12 вересня 1875 року і помер 21 вересня 1944 року.

Цей геніяльний диригент переїхав зі своїм хором „Українською Республіканською Капелею" цілий світ: Европу, Америку, Канаду, Аргентину, Мексико, Бразилію . . . несучи славу українській пісні! Овації, чудові рецензії супроводили їх на їхньому концертному турне. Вільний світ, дякуючи Кошицеві та нашій пісні, почув про Україну.

Пригадується 1919 рік. Наша „Місія Червоного Хреста" була тоді в Берліні. І там виступав Кошиць зі своїм хором. Величезна заля була переповнена німцями. Ця музично вироблена та досить зимна і скупа на почуття публіка не лише безконечно плескала, але й тупотіла ногами! Кошиць стояв перед хором як статуя. Диригував ледве помітними рухами, які хористи знаменито відчували. Пані були одягнуті в довгих чорних сукнях, панове також у чорному. Концерт був неймовірно успішний! — і незабутній!

Недавно минуло 100-ліття з дня народження цього композитора та феноменального диригента. Сьогодні минає 35 років з дня смерти. Хотілось би, щоб наша преса не так скупо відзначала такі річниці. Щоб очевидці писали спомини, бо ще багато живе тих ,хто його знали, хто з ним співпрацював. Бо Кошиць і його праця для української пісні залишаться для нас невмирущими!

Л.С.Б.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК І ВШАНОВАННЯ ЧЛЕНОК - ОСНОВОПОЛОЖНИЦЬ — ДАВФИН, МАН.

Перша світлина членок Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки зорганізованого 1929 р. у Давфині, Манітоба. Перший ряд зліва направо: пані Гарасимі, Марія Білоус, добр. Михайлина Лещишин (голова), Марцеля Ґаджоса, П. Урбанович, Анеля Шмильська; другий ряд: Євдокія Магаляс, Меланія Шкварок, Анастасія Прощак, Д. Головик, Анастасія Куфлей, Анна Присунька, Анна Гавриш, Анна Клим, Г. Ґеник.

Запрошуємо всіх місцевих членок, також гостей сусідніх відділів Союзу Українок Канади, Всеч. отців і добродійок на святочну програму 50-ліття відділу С.У.К. ім. Лесі Українки в Давфині, Ман., що відбудеться в неділю 14 жовтня 1979.

Ювілейне свято почнеться Службою Божою, яку відправить всеч. настоятель о. Шадурський о год. 9:30. Після відправи спільний обід в залі Української Православної Авдиторії.

Опісля почнеться програма свята. В програмі беруть участь запрошені гості з промовами д-р Савеля Стечишин з Саскатуну і добр. Юстина Лучак, голова Манітобської Провінціяльної Екзекутиви С.У.К. з Вінніпеґу.

Запрошуємо відділи до привітів. В програмі будуть включені розвагові точки. Сердечно запрошуємо всіх і спільно з нами відсвяткувати цей наш Золотий Ювілей.

Текля Шовдра, голова
Марія Андрейчук, кореспонд. секр.
Марія Білоус, членка комітету

ВИНИЯРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Впродовж року членки жіночого товариства мали сім місячних зборів, влаштували два випродажі печива — весняний і осінний, приготовили спільне свячене, видали два громадських обіди, один похоронний обід, приготовляли перекуску по кожнім Богослуженні, приготовили храмове прийняття під час посвячення Іконостасу та „павука" у церкві.

Подарували з каси з приходів на Музей Союзу Українок Канади — $200.00, на місцеву церкву — $1,000.00, дали нагороду українському студентові за українську мову $25.00. Придбали дві нові хоругви до церкви. В касі осталось $407.79.

Заряд відділу на 1979: голова — Софія Пилипів, заст. голови — Стефанія Гусак, секретарка — Василина Грушка, касирка — Соня Пилипів. Контрольна комісія — Віра Сеньків, Стефанія Кушнірук, Стефанія Гусак. Сестриці — Софія Пилипів, Єлисавета Попович, Софія Кушнірук.

Ліна Грушка, секр.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Провінційний з'їзд Союзу Українок Канади на Саскачеван, спільно зо всіма складовими організаціями СУС та Інститутом Могили, відбудеться в днях 2, 3 й 4 листопада 1979 року, в авдиторії Катедри Пресвятої Тройці в Саскатуні.

Побажаним є, щоб якнайбільше наших відділів вислало своїх делеґаток і гостей. Ваша присутність на З'їзді конечна й важлива для спільного плянування нашої організаційної праці на будуче.

Програма З'їзду буде розіслана по відділах своєчасно.

За ПРОВІНЦІЙНУ ЕКЗЕКУТИВУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА САСКАЧЕВАН

Павля Данильчук, голова — **Добр. Ольга Бойчук,** секр.

ЗАПРОШЕННЯ

Провінційні Вишивані Вечерниці Союзу Українок Канади на Саскачеван відбудуться дня 26-го жовтня 1979 року, в Українській Православній Авдиторії в Йорктоні, о годині 8-ій ввечорі.

В програму вечерниць входять: родинний показ української ноші, нагорди, кнцертові точки й бенкет. На вечерницях програватиме студентська оркестра „ЯСЕНИ" з Саскатуну.

Запрошуємо все наше членство з їхніми родинами до чисельної участі.

За ПРОВІНЦІЙНУ ЕКЗЕКУТИВУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА САСКАЧЕВАН

Павля Данильчук, голова — **Добр. Ольга Бойчук.** кореспонд. секр.

Ґеня Ортинська, голова комітету

Висліди кампанії

Згідно з нашими плянами тримісячна кампанія за новими передплатниками закінчилась добрими успіхами. Майже кожний відділ старався здобути нових передплатниць, а зокрема кожний відділ склав пожертви на прес. фонд.

В кампанії найбільше праці покладали референтки журнала, яким належиться велика подяка за їх посвяту часу і праці.

Перше місце в кампанії здобув відділ Союзу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, якого референткою є Софія Гриник, їй допомагала Марія Лазарук та інші членки. Відділ здобув 41 нових передплатниць.

Другу нагороду здобув відділ ім. Савелі Стечишин в Келовна, Б. К. Референтка Наталя Іванишин придбала 19 нових передплатниць.

Третю — відділ ім. Лесі Українки в Оттаві — референтка Галина Михальчук. Пані Михальчук раніше придбала в Оттаві гарне число нових передплатниць. Вона також є референткою „Променя" в Провін. Екзекутиві Союзу Українок Східньої Канади.

Нагороди за здобуті передплати вручувала на з'їзді в Гамільтоні голова Союзу Українок Анастасія Радомська.

Заслуговують на увагу відділи та їх референтки, які під час кампанії придбали хоч трішки менше, одначе гарне число нових передплаа, а саме:

Йорктон, Саск. — відділ ім. О. Пчілки, реф. Орися Василишин 7
Норт Бетлфорд, Саск. — відд. ім. О. Пчілки, рефер. Кароля Білик 6
Монтреал — від. ім. Доньки України, рефер. довголітня Михаліна Нема 5
Вайта, Ман. — відд. О. Кобилянської, Анна Подольська 5
Гамільтон — відд. ім. Лесі Українки, рефер. Анна Корній 3
Вернон, Б. К. — відд. Кн. Ольги, рефер. Н. Микитюк 4
Лонґ Бренч, Онт. — відд. Софії Русової, секр. Катерина Шумейко 3
Лондон, Онт. — відд. Кн. Ольги — Вікторія Калюжна 3
Толстой, Ман. — відд. Кн. Ольги — Клавдія Долинчук 4
Вакав, Саск. — відд. О. Басараб — Марія Гнатів 3
Ошава, Онт. — відд. ім. Барвінок, секр. Наталя Давдс 3
Вінніпеґ — відд. ім. Л. Українки, реф. Марія Юрків 2
Донвел, Саск. — відд. О. Кобилянської, Петруня Процишин 2
Принс Алберт, Саск. — від. Кн. Ольги — рефер. Елсі Денесик 2
Реджайна — від. Доньки України, рефер. Марія Корпан 2
Едмонтон — Д. Воронюк 2

Також поодинокі членки та відділи по одній новій передплаті, що були проголошені у свій час.

Пресовий фонд відділів та поодиноких жертводавців був поміщений в кожнім числі журнала.

Цією дорогою складаємо щиро подяку референткам за їх зусилля в кампанії, бо крім праці в кампанії, вони упродовж року працюють і тим самим дають велику поміч у фінансуванні видавничої справи журнала.

Рівночасно щиро дякуємо відділам і всьому членству за фінансову піддержку журнала.

Софія Гриник

Наталя Іванишин

Галина Михальчук

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ВІДДІЛ „БАРВІНОК" Ошава, Онт.

ПОСВЯЧЕННЯ НОВОГО ПРИМІЩЕННЯ

В неділю, 25 лютого 1979 р., відділ „Барвінок" в Ошаві відбув урочисте свято з нагоди відкриття власного приміщення у парафіяльній залі Української Православної Церкви Св. Івана. Під час Богослуження парох громади, прот. о. Тарас Славченко, посвятив ікону, яка була перенесена до кімнати і в 2:30 год. по обіді в присутності членок „Барвінку" і гостей о. Славченко посвятив приміщення.

Комітет, що зайнявся святочною програмою: Марія Григоренко, голова відділу, Маріяна Шолдра, Діяна Омелянчук, Йоанна Стирджис і Йлейн Трофимович. Голова у своїм вступнім слові подякувала всім, що прибули і комітетові, що досконало виконали плян умеблювання і перебудову кімнати. Зробила заклик, щоб вписувалися в наше членство. Представила гостей з Торонта, що займають провідні позиції у Провінціяльній Екзекутиві С.У.К., пані Юіля Головата — голова, пані Віра Шевчук — рекордова секретарка і пані Констанція Чорна — 3-тя заступниця голови. Багато гостей і зарядовців вшановано корсажами.

Запрошений був посадник міста Ошави, котрий вислав представника — алдермена Джана Де Гарта і квіти на наш день. Пан Де Гарт повідомив, що його дружина українка, і він ґратулює нам, що ми устаткували своє приміщення, та сказав, що громада Св. Івана має велику пошану в місті. Від себе і дружини пан Де Гарт подарував нам малу статую (бюст) Лесі Українки.

Дальше покликаний був до слова довголітній голова громади Іван Куний. Він заявив, що вже давно думав чому „Барвінок" мусить сходитися по хатах членок, і остаточно була вільна кімната, що громада могла нам відпустити.

Довголітня і заслужена голова сестриць при громаді, пані Юлія Підвербецька щиро привітала членок Союзу словами „Дай Боже, щоб між нами далі була любов з вірою, що „Барвінок" належно колись перебере їх роботу при громаді, і даруємо вам $100.00 на покриття коштів кімнати".

Від Старшого СУМК п. Денис Омелянчук побажав відділові всього доброго і подякував за терпеливість з молоддю. Подарували: Старший СУМК $30.00, молодший СУМК — $20.00, що було призначено на образ, тризуб і кераміку.

Предсідниця далі перечитала життєпис і покликала голову Східньої Екзекутиви С.У.К. пані Юлію Головату до слова, що присутні вислухали з великою увагою, бо дууже щиро і захоплюючи висловилась про важливість належати до нашої організації: „Кожна членка коли активнопрацює тоді наша українська ідентичність буде збережена. Початок є

Управа відділу — сидять зліва направо: Йоанна Стиджес — касирка, Наталя Войціхівська-Давдс — секретарка, Марія Григоренко — голова, Оля Куць — уступивша голова і почесна членка, Михаліна Ґонта — фінанс. секр. Не всі членки були присутні.

від наших перших піонерів-основательок, котрі членки від тих часів до тепер вірили в слово поета І. Франка: „Кожний думай, що на тобі, мільйонів стан стоїть, що за долю мільйонів, мусиш дати ти одвіт".

Наша організація начислює 132 відділи, найбільша українська жіноча організація в Канаді. Пробуємо мати таку програму, щоб зацікавити нових членок. Дуже важні є окружні, провінційні та загальні з'їзди, щоб обговорити спільно справи, та показується, що замало наших членок є присутні на з'їздах. Поза нашу організацію, мусимо дивитися дальше і не бути на однім місці, конечно брати участь у різних організаціях, як КУК, через котрі можемо мати стосунки з Україною та канадійськими установами. Наша будучність є наша молодь, і 1979 рік будучи „Роком Дитини", звернім всю увагу на рідну мову, щоб затримати свої діти у нашім оточені. Мова збереже ідентичність. Для дітей вибрати відповідну програму у цім році. Було б гарно, щоб сестриці записалися до Союзу Українок".

Почесна членка пані Оля Куць, як референтка освіти, перевела музичну частину програми. Артистка скрипки пані Ґеня Лисейко з донею Анною виконали першу точку. На бандуру грала сумківка Таня Холонюк. Проспівали в квартеті сумківки Петруся Міносора, Таня Холонюк, Кароля Плішка і Христина Міносора.

Дальше при чайку, смачній перекусці і торта, та товариської атмосфери, всі присутні провели дуже приємну зустріч і напевно відчули конечність продовжувати працю на добро нашого народу.

З розігравки української кераміки (3) — Чайний комплет, що подарувала членка Марія Добко, виграла пані Юлія Головата, однак вона щедро заявила, що віддає речі назад до відділу на нашу ціль. Зі своєї сторони, голова відділу доручила картку подяки Пров. Екзекутиві за їх участь із чеком на $25.00 для їх каси.

Ця оказія була описана у Ошавському часописі „Ошава Таймс" із слідуючою знимкою, де голова Пров. Екз. пані Юлія Головата офіційно відкрила приміщення коли утяла стрічки, коло неї, зліва на право: Марія Григоренко, голова відділу, Юлія Підвербецька, голова сестриництва при громаді, Денис Омелянчук від відділу СУМК, Юлія Головата від Пров. Екзекутиви і Іван Куний, голова громади прав. церкви Св. Івана в Ошаві.

Друга знимка, де пан Джан Де Гарт, алдермен міста Ошави, від себе і дружини вручує дарунок бюст Лесі Українки голові Марії Григоренко в присутності членки комітету кімнати пані Маріян Шолдри.

Голова Пров. Екзекутиви Юлія Головата офіційно відкрила приміщення перетявши стяжку. Зліва направо: Марія Григоренко, голова відділу, Юлія Підвербицька — голова сестриць, Денис Омелянчук від СУМК і Іван Куний — голова громади.

Алдермен міста Ошави Джон де Гарт вручає від себе і дружини дарунок — бюст Лесі Українки голові Марії Григоренко в присутности членки М. Шолдри.

НОВИНКИ

ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ З КЕЛҐАРИ, АЛЬБЕРТА

Кожна пора року має свою красу, а з нею приходять сезонові праці. Проминуло літо прийшла осінь, закипіла праця по громадах, а головне по відділах жіночих товариств. Праця важка, відповідальна, бо метою жіночого товариства у Келґарах здобути фінанси на сплачення довгу, який тяжить на ново-збудованому Культурному Осередку. Кожного понеділка збирається жіноцтво на роблення варенників. Ось так у гурті, при милій розмові, корисно проходить час, а фінансовий прихід дуже добрий. Щоб улегшити працю жінкам, пані Олена Коваль купує машину до мішення тіста за $4,000.00.

На протязі останнього року товариство відбуло багато підприємств: День Подяки, привітання нового о. настоятеля і добродійки, Пущення перед Різдвяним постом, Новорічну забаву, Йорданську Вечерю, Пущення перед Великим постом й спільне свячене. Всі ці підприємства відбувались з відповідними програмами. Найбільшим проєктом в році, це три весняні базари, які відбуваються рікрічно. Перший базар відбувся у „Джубелі" авдиторії, в якому беруть участь всі національности. Кожна нація мала чудово прикрашені столи, а на них традиційні печива, та страви. Жінки вбрані у свої національних вбраннях. Між усіма тими пишавсь і наш гарно прибраний стіл, а на ньому: бабки, паски, колачі і різне інше традиційне печиво. Писанки притягали очі глядачів, а на стіні пишались українські вишивки. Пані, які обслуговували гостей були вбрані у вишиваних блюзках. Міністер багатокультурности дост. Горст Шмит оглянув цю виставу і за найкраще прибраний стіл, вручив першу нагороду для нашого відділу.

Слідуючий базар відбувся у „Шинук Шапінґ Сентер", а третій на „Норт Ґіл Шапінґ Сентер" і там наше жіноцтво виграло перші нагороди. Цілими тижнями, день у день кипіла праця у кухні Культурного Осередку. Від світанку до смерканку важко працювали членкині, щоб могли настарчити голубців, варенників, щоб було досить чим прохарчувати любителів української страви.

Зліва пані М. Бурдейка, поруч неї пані М. Чарнецька.

За всю цю працю належиться велике признання членкиням і головам, уступившій голові пані Маковській, та голові пані М. Чарнецькій, за їх провід.

З культурно-освітньої ділянки, багато праці пророблено. Українська й Недільна школа провадяться регулярно, при Осередку дві танцювальні групи. Відбувся Різдвяний концерт з гостиною Св. Миколая, наше жіноцтво брало активну участь в піднесенню прапора в День Державности на міському ратуші, як також приготовили величавий бенкет з нагоди Свята Української Державности. Відсвятковано академію Шевченка спільно з КУК, в якій наша молодь взяла активну участь. Найбільшим проєктом жіночого товариства було відзначити РІК ДИТИНИ. Вибрано було комітет, який очолила пані Гарасимів. Постановлено мати показ моди і примінення вишивки до модерного одягу, для дітей від чотирьох років вгору. Багато праці вклали матері, бо дехто з них ще ніколи не вишивав. Було зорганізовано вечірки вишиття, які провадила добр. Туржанська. Працю цю було дуже тяжко виконати, та помимо цього все відбуло гарно.

Столики були прикрашені живими квітами, а на них вишиті обруси, та мініятурні бабочки, це все творило надзвичайно святочний настрій. Свято відкрив молитвою Впреп. митр. Ю. Туржанський, а головне слово виголосила голова відділу пані Марія Чарнецька. В другій частині залі була виставка вишивок, якою займалися: добр. Туржанська і пані Микитишин. Ось там любителі вишивки могли оглянути дуже рідкісні вишивки, сорочки, суконки полтавським вишиттям. Стародавні жіночі сорочки з Полісся й Волині, ці ви вишивки є власність добр. Туржанської.

Багато було килимів і вишивок з Буковини, які випозичила пані Петращук. Мисткиня пані Дяків мала виставку своїх ікон. Простора заля була переповнена гістьми. При нашій громаді існує музей, якого головою є пані Крупник, а їй допомагає пані Путник. З приходом осени з рамени музею були заряджені шести-тижневі курси вишиття. Перед початком курсів добр. Туржанська виголосила доповідь про українське мистецтво, а у Великий піст пані Крупник зорганізувала курс писання писанок,

яким вона провадила.

Багато більше праці було виконано нашим добрим жіноцтвом, яке тяжко все в коротенькому дописі, помістити. Хочу тільки побажати нашим добрим жінкам всього найкращого: витривалости, та помочі Божої для дальше, так вельми корисної праці для нашого відділу, та громади.

Щасти вам, Боже!

З. Туржанська, кор. секр.

ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ ДАВФИН, МАН.

Передові члени нашої парафії Св. Юрій в Давфині, Іван і Христина Присяжнюки відзначили, вже вдруге, 50-ліття свого щасливого подружнього життя, дня 1-го липня, в неділю. Дійсна їхня річниця була в лютому місяці цього року. В той час їхні сини Нестор з Давфину і Орест з Томсон приготовили своїм батькам несподіванку з тієї нагоди. В той день приходили до їхньої хати їхні добрі знайомі і приятелі, щоб привітати Івана і Христину з їхнім 50-літнім ювілеєм, та одночасно погоститись з ювілятами.

Тому, що в той час не можливо було прибути до Давфину всім їхнім дітям, то постановлено ушанувати з тієї нагоди ще раз своїх батьків. Установлено дати на 1-го липня цього року. В неділю дня 1-го липня діти Івана і Христини Присяжнюків рано прибули до церкви на Службу Божу, щоб помолитись за здоров'я своїх родичів. В годині 6-ій по полудні, в гарному ресторані „Врайт Плес" відбулась, спеціяльно приготована вечеря в пошану ювілятів. До ресторану на означену годину почали з'їжджатись сини, дочки, невістки, зяті і внуки. На те велике святкування прибув син Орест з своєю дружиною з Томсон, дочка Анна з своїм чоловіком і дітьми з Вінніпегу, син Петро з дружиною і дітьми з Альберти, Нестор з своєю дружиною і дітьми з Давфину та Стефанія з своїм чоловіком доктором і дітьми з Альберти. Не був присутнім син Мирослав з Ванкуверу бо був перешкоджений своїми обов'язками на праці як і Михайло з Торонто. Не був присутній також їм наймолодший син Володимир з Торонто, який відвідав їх кілька днів перед тим.

П-во Іван і Христина Присяжнюки у день свого ювілею

На ту вечерю запросили також і о. настоятеля Павла Шадурського, який молитвою поблагословив харчі і вино, та просив у Господа Бога благословення. Була приготована, на спеціяльне замовлення, чудова вечеря.

В родинній атмосфері, весело проходив час на розмовах і пригадуваннях минулого. Панство Іван і Христина Присяжнюки мають 8 дітей, 6 синів і дві дочки. Всі мають добре забезпечення і працю, всі живуть добре і в достатках. Треба зазначити і те, що всі володіють українською мовою і заслуга в тому їхніх батьків Івана і Христини. Їх син Нестор належить до найбільш свідомих і активних членів нашої парафії.

На закінчення з словом привіту і побажання батькам, від усіх їхніх дітей і всіх присутніх, виступив син Орест з Томсон, який говорив, вручаючи батькам чудовий подарунок від усіх їхніх дітей.

Така подія, дійсно, радує аж до зворушення серце батьків, які бачать наслідки своєї праці у вихованні своїх дітей. Приємно було обсервувати дух взаємної любові і пошани між дітьми і до своїх батьків. Відзначаючи ту подію Іван і Христина склали 50.00 дол. на українську пресу, а їхній син Нестор 20.00 дол., що дало разом 70.00 дол. З тієї суми призначено 20.00 дол. на „Промінь".

Нехай Господь Бог благословить і дальше життя ювілятів і їхню всю родину, всіма земними благами. На многії літа!

Дем'ян Береза

УСПІШНА ІМПРЕЗА В САСКАТУНІ

З великим успіхом відбулася культурно-освітня імпреза під назвою „УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В СВІТІ" 7 травня ц. р. відділу Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні. Імпрезу заініціювала, зорганізувала і нею трудилася до найменших подробиць культурно-освітня референтка відділу, Йоганна Михайленко. Програма складалася з коротких інформативних промов.

Голова відділу Анна Холод відкрила імпрезу і покликала Йоганну Михайленко перепровадити програму. Першою промовляла Оля Вівчар про сучасну поетесу Зою Когут в Австралії. Вона прочитала вибрані поезії з її творчости.

Йоганна Михайленко подала побіжні інформації про справи у зв'язку з Міжнародним Роком Дитини. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій в порозумінні з Секретаріятом Світового Конгресу Вільних Українців, покликала до життя українську світову Комісію Міжнародного Року Дитини. Та комісія проголосила 1979 рік Роком Української Дитини в рамках Міжнародного Року. Комісію Українського Року Дитини очолює Ірена Пеленська, редакторка журналу „Українка в Світі", яка мала глибоко-змістовну доповідь на тему „В обороні української дитини" на Світовому Конгресі Вільних Українців в Нью Йорку минулої осени.

Наступною точкою на програмі була доповідь д-р Савелі Стечишин на тему „Жінка в Україні — її осяги

і сучасне положення". Вона подала короткий огляд історії українського жіночого руху в центральній і західній Україні, представила старання Наталі Кобринської від першого жіночого товариства зорганізованого нею 1884 року. Союз Українок 1917 року став центральною жіночою організацією в Галичині і розвинув велику роботу після першої світової війни, скликав перший Український Жіночий Конгрес в Станиславові 1934 року і другий Конґрес 1937 року, на якому засновано Світовий Союз Українок, але друга світова війна перервала його існування. 1948 року відбувся Світовий Конгрес Українського Жіноцтва у Філядельфії, в якому взяли участь представниці краєвих жіночих організацій і створили Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Ця Федерація сьогодні об'єднує 20 краєвих жіночих організацій з держав, де поселилися українці, стоїть на засаді єдности й соборности українського життя і має за собою 30 років успішної праці. „Історія українського жіночого руху", сказала доповідачка, „це частина історії українського народу".

Марію Воронюк подала загальний огляд українських жіночих організацій у вільному світі, згадуючи при тому віровизнання членок кожної організації. В цих організаціях гуртуються жінки з усіх українських земель.

Програма включала виставку сучасних українських жіночих журналів і кілька чисел жіночої сторінки Союзу Українок Канади в „Українському Голосі". Марія Гарбус, представляючи журнал „Промінь", говорила також про Сторінку Союзу Українок Канади в „Українському Голосі", яку започаткувала організація ще 1927 року. Це була перша жіноча сторінка в Канаді і першою редакторкою була Савеля Стечишин. Петруся Гаврилів представила всі інші журнали на виставці, подавши побіжно головніші інформації про їх видання та до якої організації вони належать.

Йоганна Михайленко мала промову про жіночу організацію в Австралії, Союз Українок Австралії, в якому гуртуються українки віровизнання православного й католицького. Беручи участь у Міжнародньому Конгресі Університетських Жінок як повноправна делегатка Канадської Федерації Університетських жінок 1965 року, вона нав'язала контакт з українками в Мелборн і Сидней та познайомилася з тодішньою головою їхньої центральної організації Лідією Гаєвською Денис. Пресовим органом Союзу Українок Австралії є журнал „Наше Слово". Українки в Австралії цікавилися життям у Канаді, розпитували про працю українських жіночих організацій.

Захоплюючу ілюстровану прозірками доповідь мала Анна Марія Баран, організаційна референтка Світової Федерації Українських Жіночих Організацій про її об'їздку по південній Америці в осени 1978 року перед конгресом СКВУ. Вона відвідала українські поселення в Аргентині, Бразилії і Венесуелі та виступала з промовами на громадських зібраннях, як також перевела зустрічі з управами окремих жіночих організацій в кожній країні, яку відвідувала. Загально українці в південній Америці, казала вона, бідують, господарська праця при землі провадиться примітивними засобами. Тому там жіночі організації займаються суспільною опікою. Вони потребують від нас фінансової допомоги. Життя українців в цих країнах згуртоване біля їхніх церков — православної і католицької. Пані Баран відвідувала осередки обох церков і бачила, яку велику роботу там роблять обидві церкви. На всіх громадських зібраннях сходилися люди і священики обох віровизнань і з великим зацікавленням розпитували про українців у Канаді. Пані Баран мала награні на магнетній стрічці пісні дітей з рідних шкіл в цих країнах. Учасники імпрези з великим зацікавленням прослухали їх, як також оглядали привезені нею фотосвітлини громадських зібрань, дітей, тамошніх господарств. Доповідь пані Баран викликала багато запитів. Членки відділу ім. Кобилянської кілька місяців перед цією імпрезою схвалили вислати кількасот долярів допомоги українським дітям в православних осередках у цих країнах.

Коротку промову на тему **„Українські жінки — політичні в'язні"** мала добр. Леся Удод. Між політичними в'язнями в Совєтському Союзі велике число становлять жінки. Згадати таких як Стефанія Шабатура, Ніна Строката, Ірина Сеник, Катерина Зарицька Сорока, Ірина Стасів Калинець, Надія Світлична (звільнена) та багато інших. Це жінки-вільнодумці, що караються у невільничих таборах на Сибірі. Крім них, є ще й ті, що нібито на волі, яких постійно переслідують з цілою родиною, дітям відмовляють вступу до вищої освіти, від матерів відбирають дітей, що не виховують їх у совєтському дусі. Це жінки з самопосвятою. Вони звертаються за порятунком до чинників вільного світу.

Кінцевою точкою на програмі була промова Анни Холод про її участь у Конференції Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, що відбулася в Нью Йорку на передодні 3 Світового Конгресу Вільних Українців. На неї зробило велике враження, що учасницями в конференції були молоді жінки з різних країн вільного світу і провадили дискусію на високому рівні. В панелі на тему — **„Допомога жінкам — політичним в'язням"** брали участь молоді жінки професіоналістки. Наради покривали актуальні справи українського життя. Вона висловила вдячність паням Комітету Українок Канади, що заохотили її взяти участь в такім світовім зібранню.

Програму закінчено відспіванням гимну „Ще не вмерла Україна". На цю імпрезу запрошено новий Відділ Союзу Українок Канади при громаді Всіх Святих. Учасники імпрези були дуже захоплені програмою і рекомендували повторити її, але розділити на кілька сходин, щоб доповіді не були такі скупчені й скорочені. Ще довго провадилася розмова на порушені теми при чайній гостині.

С. С.

Чи Ви вплатили свою передплату за біжучий рік? Кожна передплата мусить бути заплачена рік наперед. Ви не хочете, щоб „Промінь" доплачував пошту за Ваше, якщо Ви з передплатою позаді. Дата на Вашій наліпці на останній сторінці обкладинки скаже Вам коли ваша передплата скінчилася. Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також сполучені з коштами. Числимо на Вашу добру волю і будемо вдячні за кожну наперед вплачену передплату.

Редакція

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. О. ПЧІЛКИ

Річні збори відділу відбулися 31 грудня 1978 р. в неділю по полудні у церковній залі. Голова відділу пані Варвара Бойко відкрила збори. Молитву провів о. прот. Зміївський та хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідницею зборів обрано пані Анну Стасів, Зіну Зміївську секретаркою і членку Марію Гронську. Протокол з річних зборів прочитала секр. Софія Мендик.

Слідували звіти заряду: голова Варвара Бойко дала річний звіт праці. Членки приготовили Йорданську Вечерю, вечерю колядникам і всім тим, які працювали в кухні впродовж року, спільне свячене , членки приготовили три поминальні прийняття, випродаж поживи відбувалась кожної п'ятниці з короткими святочними перервами. Пані Бойко була головою нашого відділу 8 років і багато причинилась до загальної і церковної праці, як старша сестриця і фінансових справах. За її головства передано до церковної каси $9,000.00, дякуючи усім членкам за співпрацю.

Рек. секретарка Софія Мендик рекордувала річні і місячні збори, написала два дописи до „Променя" і два дописи до місцевої газети та сповняла всю секретарську працю, яка до неї належала. Фінансова секр. добр. Анна Зміївська дала звіт фінансовий, а Ольга Вилика звіт касирки. Обидва звіти були у взірцевім порядку.

Мистецький комітет Зіна Зміївська і Софія Мендик дали звіт з культ.-освітньої діяльности: Відбувся концерт у роковини Лесі Українки і нашої патронки Олени Пчілки спільно з відділом СУС та відділом Доньки України — дохід з свята був призначений на прес. фонд „Променя". Перед Великим постом відбулась забава пущення, свято День Матері в травні з дітьми Недільної школи і прийняття пані Люби Кут від Музею в Саскатуні. Зустріч відбулась у залі церковної громади Благовіщення Пр. Діви Марії. Участь взяли всі три відділи — О. Пчілки, Доньки України і О. Басарабової. Того вечора була збірка на музей, яка принесла поважну суму. На закінчення відбулось чайне прийняття для присутніх.

Членки жіночого т-ва приготовили обіди з нагоди церковних святкувань — один під час Польового Богослуження коло озера, а другий з нагоди 60-ліття УГПЦеркви в Канаді на якій був присутній Преосв. Владика Василій, Єпископ Саскатунський, голова президії Консисторії митр. прот. Лучак та місцеві о.о. духовні: Св. Миколаївський концерт дітей Недільної школи був закінченням сезонової праці. Пані Ольга Вилика відвідувала хворих і висилала квіти.

За сестриць звітувала пані Бойко, звітувала також представниця до Комітету Українок Канади; за контрольну комісію Софія Мендик. Голова громади п. Яремчук склав подяку членкам за поміч і побажав успіхів. О. прот. Зміївський побажав новообраному зарядові успіхів у праці а членкам подяку за всі їх добрі діла. На цих зборах до т-ва вписалось 6 нових і бувших членок.

Заряд відділу на 1979 рік: голова — Анна Стасів, уступивша голова — Варвара Бойко, перша заст. голови — Стефанія Музика, друга заст. — Марія Гронська, рекорд. секретарка — Софія Мендик, фінанс. секр. — добр. Анна Зміївська, касирка — Ольга Вилика.

Церковні сестриці — Варвара Бойко, Катерина Вилика і Марія Дубек.

Мистецький комітет — Софія Мендик, Зіна Зміївська і Анна Стасів. Референтка „Променя" — Зіна Зміївська. Представниця до Комітету Українок Канади — Анна Стасів. Господині — О. Шапка і Катерина Вилика.

Наш відділ дав пожертви: до місцевого шпиталю, на дитячий шпиталь, на Музей Союзу Українок, на „Промінь" і нев'янучі квіти у пам'ять членок.

Софія Мендик, рек. секр.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. О. ПЧІЛКИ

Річні зобри відділу відбулися 10-го грудня 1978 р. в церковній залі Української Православної Церкви Св. Івана, при котрій відділ льокується. Присутніх членок було 27.

Голова Оля Ружецька відкрила збори, привітала всіх членок і зложила сердечну подяку зарядові, всім комітетам та членкам за їх щиру працю і кооперацію, що уможливило їй виконати обов'язки голови. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок відділу. Секретарка Марія Сохацька прочитала протокол з минулих річних зборів, відтак подала звіт цілорічної діяльности відділу.

Касирка Савеля Лазарович приготовила і видрукувала цілорічний фінансовий звіт і роздала присутнім членкам, тоді представила приходи і розходи в минулім році так:

З року 1977 осталось в касі — $13,016.93, приходи в 1978-ім році — 6,473.11, розходи в 1978-ім році — $3,086.87, в касі осталось $16,403.17.

Контрольна комісія перевела контролю і всі рахунки знайшла в порядку. Звіти інших комітетів виявили вдоволяючу працю т-ва.

Продовж року відділ відбув 7 місячних зборів і 2 засідань заряду. На зборах читано обіжники з Централі, Провінціяльної Екзекутиви та кореспонденцію. Дискутовано над ними і по нашій змозі виконуємо завдання сполучені з працею Союзу.

В ділянці освітньої праці відзначено роковини Лесі Українки і одну з наших визначних жінок Олександру Косач, де було читано реферати про їх життя. З чайного прийняття прихід вислано на пресовий фонд „Променя". Велике число наших членкинь переплачують „Промінь" і підтримуємо його Різдвяними побажаннями та пожертвами на нев'янучі вінки.

Т-во опікується Рідною школою в якій навчала добр. Ю. Стеценко і Ольга Никифорук з Ріпшард в першій частині року. Івгенія Щудлик в другій. Було 22 дітей зареєстрованих. Діти мали програмку на святі День Матері і надзвичайно добре вив'язались з точками. До Недільної школи учащало 9 дітей — добр. Ю. Стеценко вчить в Недільній школі — допомагає її з маленькими Лариса Стеценко. На закінчення науки перед Різдвяними святами Жіноче Тов. приготовили пакуночки для дітей і учителькам вручено маленькі дарунки.

Відзначено членок: Савелю Харко, Наталю Никіфорук і Каролю Білик грамотами за їх 25 років приналежности до С.У.К. Приємно було вітати пані Любу Кут, голову Музейної Ради С.У.К. і пані Анну Холод, голову жін. товариства імени Ольги Кобилянської з Саскатуну, що зайнялася її приїздом в справі збірки на будову нового приміщення Му-

зею С.У.К., яка принесла $1,070.00. Вислано фінансову пожертву на скульптуру погрудя Дж. Діфенбейкера.

Допомогли місцевому СУМК в закупленюю тикетів на їх королеву і вислано привіт на Провінціяльний з'їзд до Канори.

Спільно з церковною громадою мали прощальний вечерок для пань ства Дмитра і Марії Гарасимів, довголітніх і щирих працівників нашої громади. Двом членкам, Марії Гарасимів і Марії Катеринич, що вибралися в іншу місцевість, вручено від відділу дарунок.

Перевели збірку для поборювання рака і учащали на конференцію про недугу рака.

Добродійний комітет висилав квіти і карточки побажань, та співчуття, а членки по черзі відвідували хворих в місцевій лікарні, а в день Великодня доручили свячене пацієнтам у двох лікарнях і Ривер Гайтс Лодж.

Членки раз у рік сходяться почистити церкву і залю, а сестрицтво продовж року дбає про чистоту і порядок церкви. Беремо участь у церковному хорі і разом з членами ходили колядувати для церковної громади.

Інші імпрези були: спільне свячене, храмовий обід, День Подяки спільно з громадою з нагоди відзначення 60-ліття Української Православної Церкви в Канаді, 2 пущень, весняний чай і випродаж домашнього Великоднього печива та писанок з виставкою українських вишивок, котрих випродуємо під час осіннього базару і 5 чаїв з нагоди інших підприємств, видали 3 похоронних обідів і 4 похоронних перекусків.

Товариство зложило пожертви на такі цілі: на Музей Союзу — $570.00, на „Промінь" — $90.00, на СУМК — $130.00, до Провінц. Ради КУК — $25.00, на оселю „Зелений Гай" — $100.00, Інститут ім. П. Могили — $60.00. До церковної залі набули 6 столиків і холодильник. Прихід з храмового обіду, пущення і Дня Подяки, перейшов до церковної громади.

Склад управи і комітетів: голова — Оля Ружецька, 1-ша заст. голови — Марія Дмитрук, 2-га заст. голови — Тетяна Левчук, секр. — Марія Сохацька, заст. секр. — Анна Іванчук і Марія Саранчук, касирка — Савеля Лазарович, пресова секр. — Марія Бендас, бібліотекарка — добр. Ю. Стеценко, реф. „Променя" — Кароля Білик, культурно-освітня реф. — Савеля Лазарович, архіви — Кароля Білик і Анна Гарбуз, Музейна Фундація — Марія Сохацька, Докія Кіндрачук. Добродійний комітет — Ґеня Галевич. Комітет Рідної школи — добр. Ю. Стеценко і Ґеня Порохнява. Комітет печива — Тетяна Савчук, Павліна Лютек, Анеля Багрій, Савеля Ткачук. Ком. шиття — Кароля Білик, Марія Пресецька, Ґеня Саранчук, Тетяна Левчук. Господині до закуплення потрібних річей — Анна Пешкович, Анна Срайко. Контрольна комісія — Михайлина Войтюк, Марія Саранчук, Анеля Ничик.

Марія Сохацька, секр.

ОВКБОРН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 1-го листопада 1978 року у Українському Народнім Домі в Овкборн, Ман. Збори відкрила голова А. Боклащук молитвою, відтак хвилиною мовчанки вшанували членок які відійшли у вічність. Предсідницею зборів була Анастасія Грицак, секретаркою Марія Старенький.

Членки заряду здавали звіти з цілорічної праці відділу. Голова А. Боклащук дала огляд праці за минулий рік, як також подякувала зарядові і членкам за їх співпрацю, котру вони так добре виконували через цілий рік, та побажала членкам доброго здоров'я, щоби так далі вели працю на користь нашої організації і вручила дарунок для господині.

Впродовж року відбулося 10 зборів, 2 засідань. На зборах всяка кореспонденція та обіжники були читані. Діяльність відділу: Членки разом з членами церковної громади ходили колядувати під час Різдва. Відвідали дім для Старших у Шов Лейку з колядою та подарунком. Приготовили Йорданську Святу Вечерю. Дали перекуску під час Маланки. Відсвяткували свято Лесі Українки і свято Тараса Шевченка під час зборів. Мали Весняний чай та продаж Великоднього печива і розігравку. Видали обіди на Спільне свячене і на храм нашої церкви. Відбулася недільна школа, учителькою була Магда Маційовська. Видали 3 похоронних обідів, і спільну вечерю.

Зимовою порою відбувалися вечерки вишивання, писання писанок, та молоді членки навчалися як виробляти паски на Великодні свята, під проводом Анастасії Грицак. Відбулося свято День Матері. Мали виставу різних вишивок та строїв у Файн Арт Сентер і в Давфинському Українському Фестивалі.

Членки відвідували немічних і хворих членок у лікарнях і по домах. Вислали делеґатку на Провінціяльний з'їзд до Вінніпеґу. Відділ сповнив бюджет до централі Союзу та склав пожертви на такі цілі: Український Дім $100.00, до церкви $100.00, на Музей Союзу $100.00, та інші цілі. Один вечір членки привітали і вислухали пані Любу Кут в справі Музею С.У.К. і кампанію на Музейний Фонд.

Фінансовий звіт з року 1977 осталось в касі $3,516.92, прибуток в 1978 — $2,201.10, розхід — $1,704.90, в касі осталось $4,013.02.

Заряд відділу на рік 1979: голова — Анна Баклащук, заступниця — Марія Бородій, секретарка — Марія Саренька, касирка — Анна Друль, фінансова секр. — Магда Маційовська. Господині — Марія Мануляк, Анна Сітко, Розалія Свіцька. Комітет хворих — Марія Бородій, Ґеля Матієшин, Ґеня Польова, Мілька Антонович. Контрольна комісія: Корнелька Зюбрак, Шатерина Швалюк, Розалія Свіцька.

Анна Баклащук

ВІКТОРІЯ, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Вже другий рік минув від існування відділу ім. Доньки України, у Вікторії, Б. К., і за цей короткий час можна сказати, що він зробив успіхи. Збори відбуваються своєчасно першого вівторка кожного місяця (за витнятком літньої пори), які завжди старанно приготовлені. Кожна членка має двомовний друкований порядок, і при кінці на зборах вкладана програма — чи то піонерські спогади життя, чи то діяпозитивна ілюстрація українського ткання, чи щось інше цікаве. На кожних зборах є

розігравка, і той заробіток призначений на членські потреби.

Діяльність впродовж року: В квітні мали продаж домашнього печива, а при кінці квітня будемо мати продаж домашнього печива, писанок і випродаж уживаних речей. У вересні 1978 наш відділ включився до Льокальної Ради Жінок, і до теперішнього часу одна з наших членок завжди присутні на їхніх зборах. В жовтні наша голова, Лідія Касіянчук, дала промову на провінційному з'їзді у Ванкувері, і була вибрана друга заступниця голови провінційної екзекутиви. Того самого місяця, відділ мав приємність привітати на зборах Стефанію Пауш, бувшу кореспонденційну секретарку С.У.К.

Парафія Св. Юрія тепер постійно має Службу Божу раз на місяць, яку проводить о. М. Сокирка. Під керівництвом пані Марії Бойчук, жінки подають перекуску після Богослужения. До церкви пані Анна Мазурик пошила стихарці і хоругви.

Фінансовий звіт приготовила Марія Плеч. Приходи за 1978 рік — $1,527.82, розходи за 1978 рік — $820.27, осталось в касі — $707.55.

Заряд на 1979 рік: голова — Лідія Касіянчук, заст. голови — Єлисавета Фарина, рекорд. секр. — Єлисавета Лайн, кор. секр. — Людмила Вівер, касирка — Марія Плеч, програмова реф. — Леся Солима. Сестриці — Анна Мазурик, Клавдія Тірон, Марія Бойчук. Контр. комісія — Мерилин Пенюк, Дорис Міладіновик, Оля Бераковська.

Людмила Вівер, кор. секр.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ КЛАВДІЇ МІЩЕНКО

З приводу перших роковин упокоєння, у неділю 22-го липня 1979 р., у церкві Св. Юрія Переможця в Лашін, Квебек, на бажання мужа і дітей св. п. Клавдії, о. Григорій Планіда відправив Панахиду. Під час Панахиди, дуже зворушливо співав церковний хор, під диригентурою пані Тетяни Клемби.

Після панахиди, усі присутні були запрошені до парафіяльної залі на багатий поминальний обід, котрий на бажання мужа покійної, приготовили членки місцевого відділу Союзу Українок Канади. Під час обіду, о. Григорій у своїй жалібній промові згадав покійну Клавдію і висловив щир і співчуття засмученій родині. Муж покійної Клавдії, пан Олексій Міщенко в річницю упокоєння дружини, пожертвував: на Українську Прав. Церкву Св. Юрія в Лашін, Кв. $50.00, на місцевий відділ Союзу Українок Канади ім. Княгині Ольги при Українській Прав. Церкві в Лашін $50.00, на „Вісник" орган УГПЦ в Канаді $25.00, і на журнал „Молода Україна" (орган Української Демократичної Молоді) $25.00.

Клавдія Міщенко

Слідом за цим пан О. Міщенко висловив подяку о. Григорію за відправлення Панахиди, членкам Союзу за приготування поминального обіду, усім присутнім за участь і моливти до Господа Бога за душу покійної. Членки відділу Союзу, провели збірку на прес. фонд „Променя" і виготовлення середньої величини кліше. Збірка принесла $135.00. Усім жертводавцям щиро дякуємо. Зокрема подяка для пана Олексія Міщенка, за те, що дав дозвіл на збірку, а потім дозволив цю збірку „вповні" переслати на прес. фонд „Променя".

Клавдія М. Міщенко, з роду Кириченко, народилася 18-го лютого 1919 р. на Харківщині в селі Передарівка, Лозовського р-ну в Україні. В той час, коли Клавдія М. була ще молодою дівчиною, її родичі, щоб запобігти висилки, виїжджають до індустріяльних районів південної України. Там Клавдія знайомиться з молодим студентом Олексієм І. Міщенком, а згодом вихоить за нього заміж. З початком другої світової війни, молоде подружжя разом з родиною, втікаючи від фронту, прибувають до Німеччини і зупиняються у баварському місті Бамберг. Тут вони беруть активну участь в організуванні Української Православної Громади і обоє співають у церковному хорі. У місяці серпні 1947 р. переселюються до Бельгії, де знову беруть активну участь в організуванні та будові Української Православної Церкви і співають у церковному хорі. Муж працює шахтарем, утримує родину і завдяки тому, що Клавдія уміла заощадити, жертвують на церкву і національні справи.

У місяці серпні 1951 р. разом з родиною переїжджають з Бельгії до Канади й оселюються в м. Лашін, Кв. Тут, як і перше, живуть разом з родичами Клавдії, беруть активну участь у церковно-громадській праці, співають у церковному хорі, пан О. Міщенко упродовж двох років був диригентом церковного хору, допомагав фізичною працею при викінченню церкви, щедро жертвують на церковні і організаційні потреби і одноразово беруть на себе обов'язок членства Громади Св. Покрови у Монтреалі. Клавдія М. вступає до Союзу Українок Канади, належить до заряду відділу ім. Княгині Ольги в Лашін, виконує обов'язки рекордової і фінансової секретарки, опрацьовує та виголошує доповіді і реферати. Особливою прикметою Клавдії М. було те, що вона любила робити добро для інших, нікому про це не кажучи. Але усі її добрі діла самі за себе говорять, особливо тепер, коли несподівана смерть перервала золоту нитку життя. Упокоїлася св. п. Клавдія М. Міщенко у суботу, 22-го липня 1978 р. Похоронні відправи відслужили о. настоятель Григорій Планіда і митр. прот. Єпіфаній Чижів, при великій участі: родини, сватів, кумів і друзів Покійної. Похоронено св. п. Клавдію М. на громадському цвинтарі Св. Юрія Переможця в м. Лашін, Кв., біля її батька і матері св. п. Мефодія і Ольги Кириченко. Покійна залишила у глибокому смутку: мужа Олексія І., сина Віктора з дружиною Галиною, дочку Надію Миколюк з мужем Антоном, внуків Михайла і Віру, сватів, кумів, рідню в Україні і безліч друзів.

Вічна їй пам'ять:

Р. П.

Довкола дому

Стефанія Кульба

CHILI CON CARNE

1 lb. groud beef
1 cup chopped onion
¼ cup chopped green pepper
2 tblsp. cooking oil
1 can (14 oz.) Libby's Red Kidney Weans
1-¾ cups Libby's Whole Tomatoes
1 - 2 tblsp. chili powder
1-½ tsp. salt
¼ tsp. pepper
1 tblsp. vinegar

Brown beef, onion, and green pepper in the cooking oil in a large frypan or saucepan. Add the remaining ingredients and mix well. Simmer for about 1 hour, stirring frequently. Eerves 4 - 6.

— — —

СМАЖЕНІ БАКЛАЖАНИ

Покроїти баклажан на кружальця чверть інча завтовшки
Посолити і поперчити до смаку
Обкачати в розбитому яйці і тертих сухариках
Розтопити товщ у глибокій ринці
і смажити на золотавий колір
Складати на паперовий рушничок, щоб товщ всякнув

Відразу подавати.

— — —

КІХЛІ (МАФИНС) З КВАСНОЇ СМЕТАНИ (SOUR CREAM MUFFINS)

1 яйце
1 горнятко квасної сметани
¼ горнятка молока
1-¾ горнятка борошна (муки) — просіяного
1 ложечка порошку до печива
½ ложечки соди до печива
1 ложечка мускателю (натмег)
1 ложечка соли
½ горнятка родзинків

Вбити яйце з сметаною і молоком. Просіяти разом сухі складники, сполучити до вбитої маси. Додати родзинки і все разом вимішати. Готову масу накладати до вимащених спеціяльних форемок (мафин тинс) ⅔ до повности. Пекти в гарячій печі при 400 около 20 - 25 хвилин.

— — —

БАРЛЕТИ — КОРОЛЕВИ ГРУШОК

Від давних віків грушки були поживою для людей. Тепер маємо тисячі ґатунків грушок, що їх люди виростають у цілому світі. Тільки в Північній Америці є три тисячі родів грушок, але до поширеної торгівлі надається не більше як дванадцять родів грушок.

Грушку Барлет, знану в Англії під назвою Віліямс Бон Кретієн (William's Bon Chretien), віднайшов у дикому стані управитель школи з Алдермастону, Беркшір, в Англії у році 1770. У теперішньому модерному вигляді це кваскаво-солодка, соковита з білим м'якушем грушка Барлет, яку продається власне тепер у літньому сезоні.

Цей соковитий овоч дещо нерегулярного дзвонковатого вигляду легко розпізнати по ясно-жовтій делікатній скірці, часом трохи зарожевілій та з незамітними кропочками. Із-за свойого легко кваскаво-солодкого смаку ці грушки надаються і на свіжий десерт по обіді й на компотування.

Барлети, як і інші грушки, зривають, пакують і висилають на ринок ще не зовсім дозрілі, в зеленому вигляді, тому що цей овоч має тенденцію дозрівати й набрати делікатного смаку й запаху щойно тоді, як зірване з дерева.

Якщо їсти їх свіжими, вони повинні бути вповні дозрілими. Незрілий овоч треба держати в нормальній хатній температурі, доки їх м'ясиво зачне піддаватися легкому натискові, а шкірка зачне прибирати легко жовтаву краску.

Подавати до столу грушку свіжу, холодну, але не морозно зимну. Заварювати їх на компоти треба тоді, як вона ще тверда й легко недозріла.

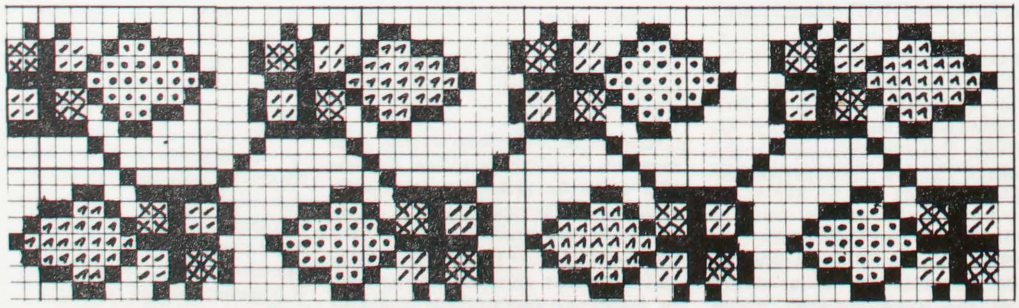

■ — чорна, / — синя, X — червона, • — жовта, V — зелена.

Подільська вишивка до дитячої суконочки, блюзочки у скільки рядів, гарна прикраса на подушечку.

ЖАЛИВА

Як і кожної неділі і цю неділю після Служби Божої поїхали ми „інс ґрюн". Набрали зі собою всякої всячини, щоб не зголодніти біля ватри, а ватра ж мусить бути після обходу вибраної місцевости, після обзнайомлення з околицями. Біля ватри людина відпружується, геть всі прикрости забуваються, а натомість людину охоплює широка, далека давнина, а потім так довго пахне весь одяг димком. Зупинились ми цей раз на узліссі, біля води, розташувались . . . І тут раптом зовсім біля нас я зауважила дуже знайому рослину.. Ну, так — це дійсно вона — капосна жалива. Ще молоденька зелена, зелена. Згадалося — який же смачний і корисний борщ з неї! Вона здорово жалиться і потім після неї довго пече пожалене місце. Але . . . чому б не нарвати? Ось тут пише про неї кандидат біологічних наук Гр. Смик: — „«Пекучі» властивости жаливи знаходяться у мурашиній кислоті, що наповнює тоненьке волосіння на листях та стеблах. За вмістом цінних органічних сполук — жалива чи не найбагатша серед інших дикоростучих трав. Насамперед це справжній полівітамінний препарат: у листках жаливи є вітаміни: Ц. Б. К. та провітамін А (каротин). Крім того в ній чимало білків, є й дубільні речовини. Дуже цінний і хлорофіл, який не руйнується навіть при кип'ятінні. Отим і відрізняється борщ зі жаливи від борщу зі шавелю.

Жаливу застосовують здавна при різноманітних хворобах. Користуються переважно свіжою рослиною. У вигляді настою (15 гр. листя на склянку окропу) п'ють по столовій ложці тричі на день або й частіше при легеневих, ниркових, маточних та кишкових кровотечах (як кровоспинний засіб). З цією ж метою користуються й рідким екстратом жаливи разом з екстратом деревію.

Препарати жаливи посилюють зсідання крові, збільшують відсоток гемоглобину і кількість червонокрівців, звужують кровоносні судини.

У Франції й Німеччині препарати жаливи рекомендують як засіб для зміцнення волосся. Для цього готують настій з сухого листя: — одну столову ложку сухого листя заливають склянкою окропу і настоюють як чай. Вимиту голову змочують настоєм, злегка втирають в шкіру. Голову після цього не витирають. Курс лікування триває кілька місяців з перервою в один-два тижні.

В народній медицині відвар всієї рослини п'ють від болю голови, малокрів'я, гастриту, туберкульози легенів, грудних болів і від водянки. Відвар жаливи з медом або цукром п'ють для поліпшення роботи серця, печінки і нирок а відвар кориневища — від коклюшу. Чай з квіток жаливи вживають при діябеті. Хворі місця ревматизмом натирають листям жаливи.

Маючи в собі стільки поживних речовин, жалива є цінною харчовою рослиною. Молоді стебла, що з'являються на провесні збирають одними з перших. Зелений борщ зі жаливи не тільки смачний, але й дуже корисний, як полівітамінова страва. Варто зробити й пюре з молодих листків. Для цього їх добре перетирають до однорідної кашки і додають олію, зелену цибульку, сіль, перець та круто зварене яйце. З тушкованої жаливи готують ікру до картопляних страв. На зиму можна квасити так само, як капусту".

Не довго думаючи беру торбу і йду рвати. Вона жалиться, обороняється ця капосна рослинка. Руки пече ніби вогнем. Але трудно називається. Зате завтра будемо мати не абиякий борщ, а зі жаливи. А він же і смачний! Всім нам дуже смакує. До нього ще треба додати сметанки, вже в тарілки, і варені натвердо яєчка. Діти приєднуються, сміючись до мене обережно рвучи пекучі бильця. А ми ще з чоловіком, не довго думаючи, викопуємо ножиком кілька з корінням щоб посадити десь в куточку у нас на городчику. Вона швидко розростається, хоч досить вибаглива що до ґрунту.

Хай росте зелений здоровий „борщик".

Н. Л. М.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Відділ ім. Кн. Ольги — Ляшін, Квебек — збірка на перших роковинах упокоєння бл. п. Клавдії Міщенко, прислала пані Марія Тихонов $135.00

Дарували: по $10.00: Міщенко В., Миколюк А., Миколюк Д., Кушнірук І., Ромас О., по $5.00: Клемба Є., добр. А. Планіда, Міщенко О., Карчервський А., Зубчинський П., Максимич Н.
по $3.00 — Ємчук І.
по $2.00: Тихонов М., Морґан М., Ґенька М., Сіренко П., Рибніков С., Сав'юк Г., Прядун С., Розум І., Івак Н., Яковенко М., Данилевич М., Рудкін Н., Бражник А., Білоцерківська О. Л., Кисленко П., Дмитрук В., Розум П., Гайдук М., Десятник С., Дуля М., Десятник П., Якимів Є., Гайдук В.
по $1.00: Кутовий П., Хомик М., Ґут М., Завадська П., Штихно О., Рудич Л.

Відділ ім. Д. України, Монтреал 25.00
Збірка на поминальній тризні членки бл. п. Анни Мокринської, переслав В. Мельник.

Відділ ім. Савелі Стечишин, Келовна, Б. К. 33.00
Збірка на поминальнім обіді в пам'ять Анни Конан, переслала рефер. Н. Іванишин.

Відділ Кн. Ольги, Келґари 50.00
З діяльности відділу — прислала добр. З. Туржанська.

З ювілею 50-ліття подружнього життя п-во Юлія і Роман Гриців з Монтреалу склали 20.00

З ювілею 60-ліття подружнього життя склали п-во Павло і Анна Кокольські 10.00
Анастасія Забродська, Ленсінґ, Міч., ЗСА 20.00
Ольга Бойчук, Канора, Саск. 10.00
Верна Слука — Порт Алберні, Б. К. 6.00
Соня Болей — Кенсінґтон, Міч. 5.00
Н. Костюк — Пембіна, Н. Д. 4.00
А. Москалик — Виловдейл, Онт. 4.00
С. Черапущак, Нипавин 4.00
З. Ревко — Монтреал 2.00
О. Нікітюк — Порт Алберні, Б. К. 2.00
Е. Кокорудз — Шіго, Саск. 7.00
Марія Король — Кемсак 5:00
К. Редкевич — Монтреал 2.00

P R-S
FEDORUK MRS M
12152-129 ST
EDMONTON ALTA
MAR 80

ISSN 0380-2140

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2